

Mga Kuwento NG PAGKAKAUNAWAAN

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

SA NGALAN NG ALLAH,
ANG MAPAGPALA, ANG
MAHABAGIN

Mga Kuwento NG PAGKAKAUNAWAAN

© Zayed House for Islamic Culture / 2019

Gumuhit ng pabalat

Nawara Zuhair Al Mandeel

Dinesenyo ni

Kesnia Nyudikova

Ang Nilalaman

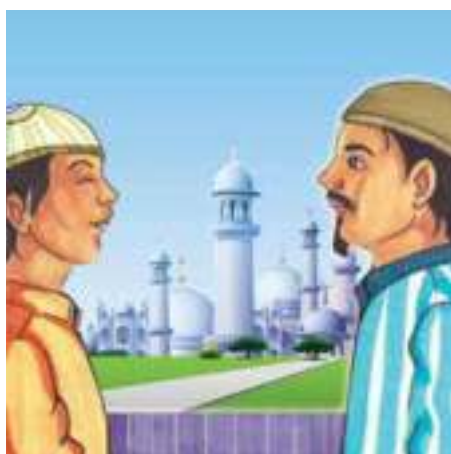
1

**DAHIL SA
PAGDARASAL
NG SALATUL
FAJR**

49

**MAGBANGGIT
LAMANG NG
MABUTING
PANANALITA**

25

**ANG PUTING
MASKARA**

87

**KUNIN MO ANG
AKING KAMAY**

73

**SAAN
NAKAHARAP
ANG BUWAN?**

121

**ANG SIKRETO
NG LUKBOT**

May-akda ng Kwento

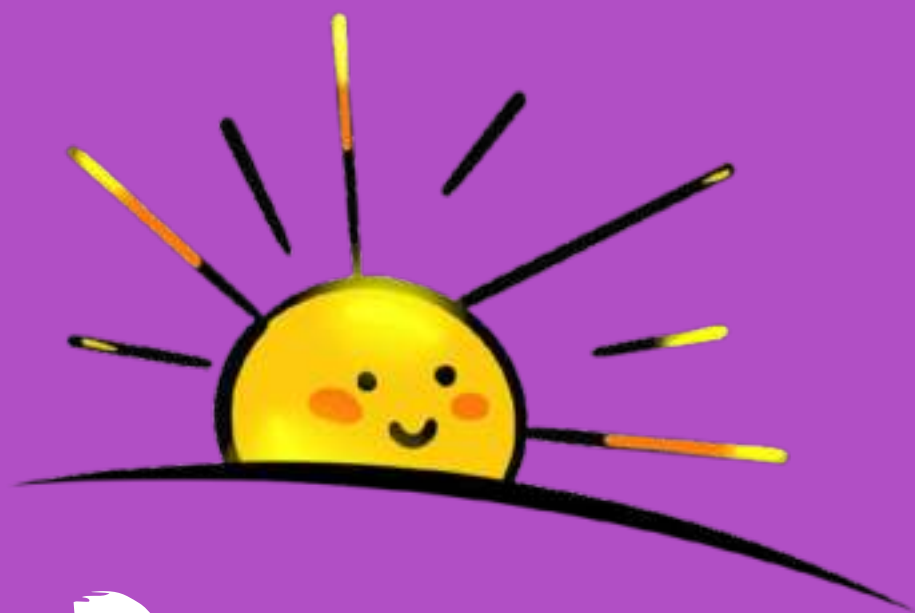
Noura Abdul Ghani Itani

Isinalin ni

Alihan Alih Agga

Mga guhit ni

Ahmad Husain & Noon Abdullah

**DAHIL SA
PAGDARASAL
NG SALATUL
FAJR**

Alas

otso ng umaga nagmamadaling pumunta si Rashid sa kanyang trabaho. Sa di nakasanayan, siya ay nahuli sa pagdarasal ng Fajr.

Siya ay normal na nagigising sa boses ng adhan. Pero sa araw na yaon siya ay nagising dahil sa natatarantang boses ng kanyang asawa, na kung saan siya ay pinagsasabihang huli-huli na siya sa kanyang trabaho. Kaya dali-dali siyang bumangon mula sa higaan na para bang isang baliw at pagkatapos mag ablusyon ay tumungo sa karpit na kasing bilis ng kidlat. Siya'y malungkot at nagsisisi sa nangyari.

Pagkatapos magdasal at magdhikr ay agad-agad na lumabas patungo sa elebeytor dala dala ang kanyang mga libro at papel tulad ng

nakasanayan. Dahil sa pagmamadali ang kanyang mga papel ay nagsisihulugan at nagsisikalat at kanya namang sinisikap na ipunin ang mga ito bago pa man umabot sa elebeytor at baka maiwan siya nito.

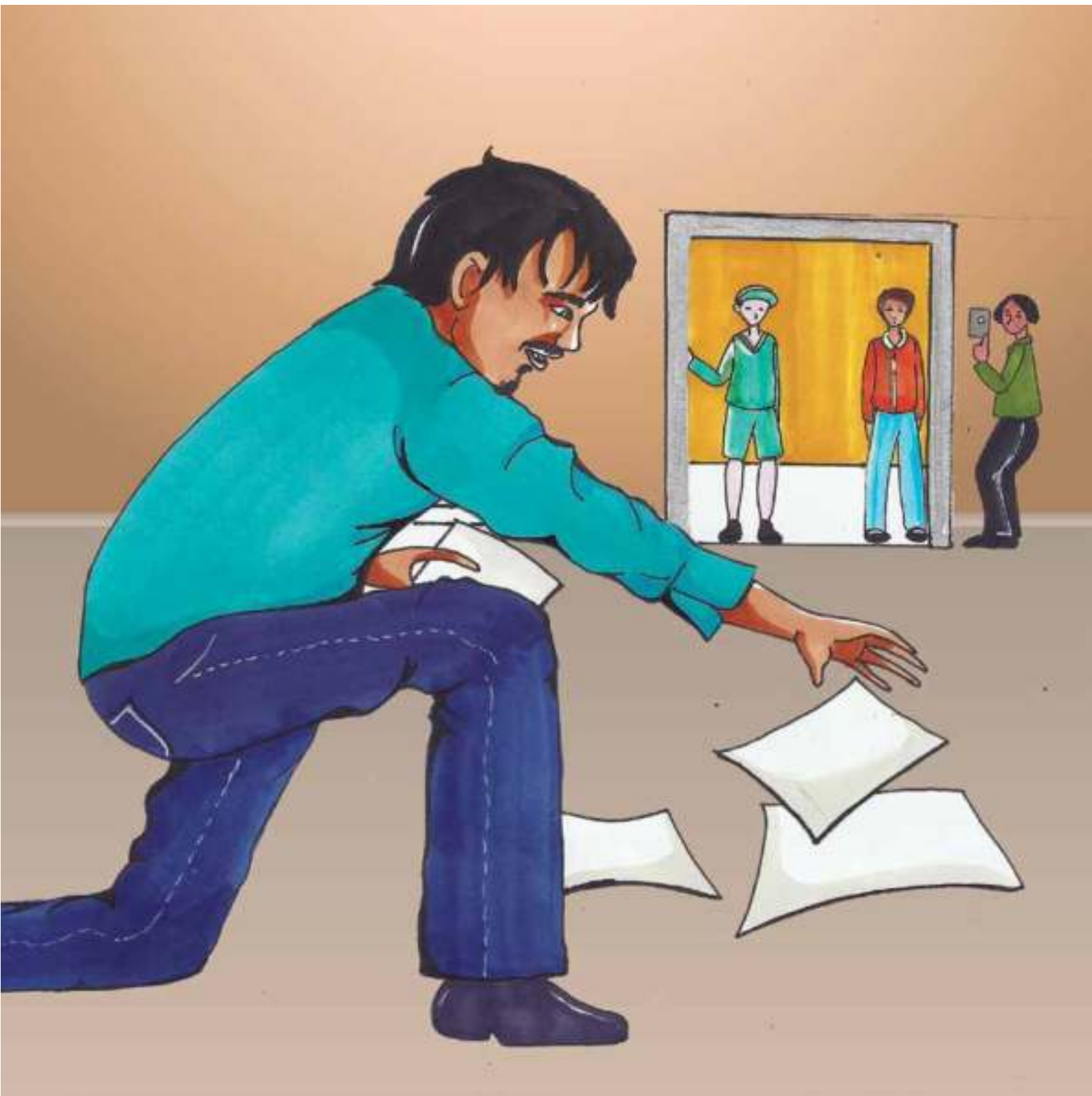
Sa kanyang paghahangad, mabilis na dumating ang elebeytor na kadalasang araw-araw nahuhuli. Yaon na nga si Rashid ang isang mabuti at disiplinaryo na lumulutas lagi sa bawat problema't suliranin ng mga esdyante, namumula sa hiya at taranta, hinahabol ang hininga habang ina-alalang ipunin ang kanyang mga papel na patuloy na nahuhulog.

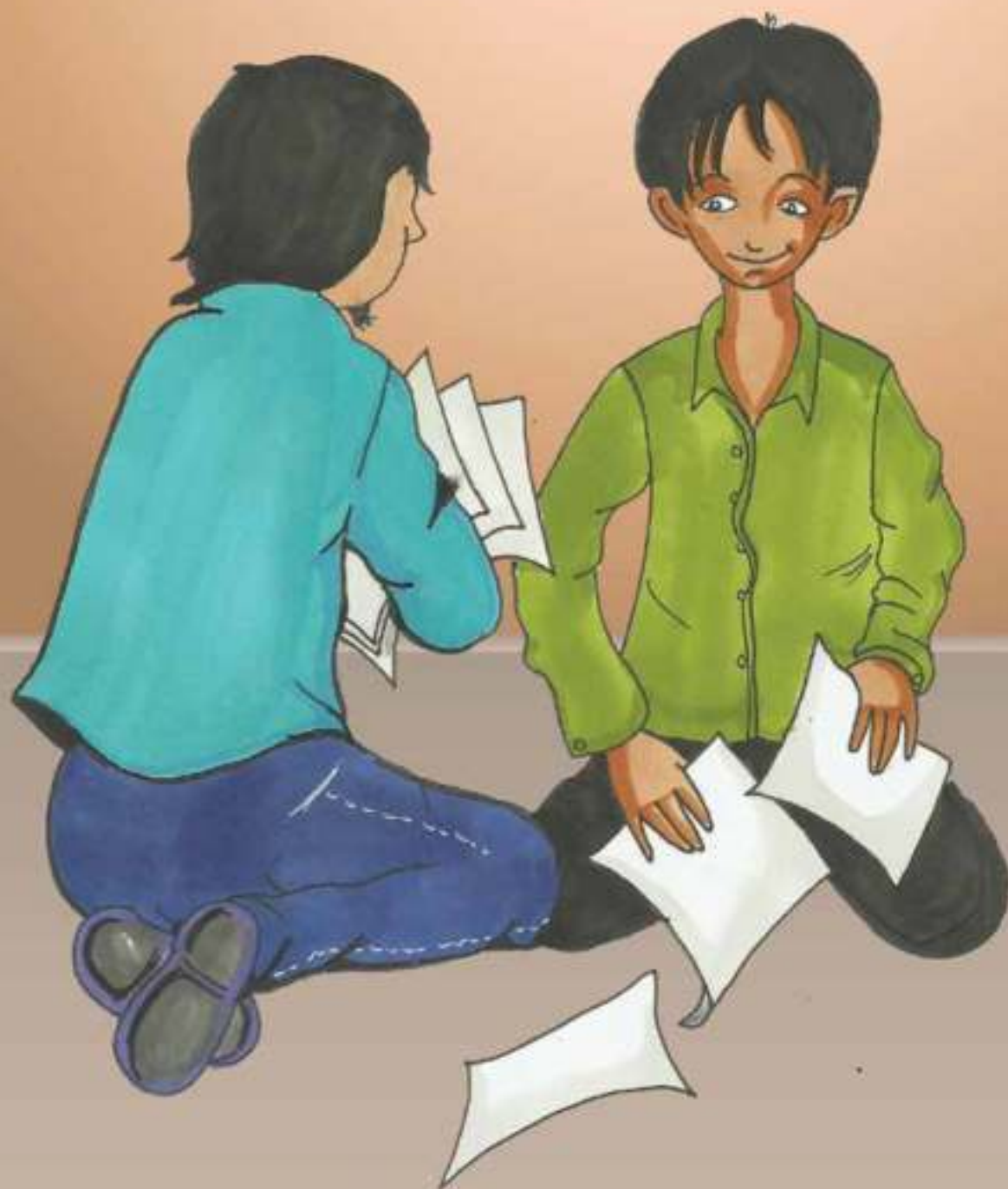
Dali-dali niya itong iniipon para di na siya makapag-aksaya pa ng oras. Kasabay nito ay ang mga taong nagmamadali ring

bumaba dahil sa naghihintay din nilang mga trabaho. Sila ay naghihintay sa kanya sa elebeytor, at bakas sa kanilang mga mukha ang pagka-irita.

Si Abdurahman lamang ang nakanigiti. Kanyang pinipindot ang elebeytor para manatili itong nakabukas para kay Rashid. Tahimik niyang sinabi rin na: “Assalamu alaykum, kailangan mo ba ng tulong”?

Nagmamadaling sumagot si Rashid ng: “Waalaykumussalam” at ngumiti sa kanya. Hindi siya makatingin sa kanya dahil sa pagkataranta nito. Wala nang nagawa si Abdurahman kundi sabihan ang kanyang kasama na hawakan ang pinto para matulungan niya si Rashid. Pagkatapos nilang ma-ipon ng mabilis ang mga papel sila’y pumasok

ng elebeytor. Pagkatapos ay humingi ng paumanhin si Rashid kay Abdurahman at nagpasalamat sa pagtulong sa kanya sa tamang oras.

Syempre sumagot si Abdurahman habang tahimik at nahihiya, makikita mo sa kanya ang sinsirong pag-ngiti, pagpapakumbaba, nakatingin sa ibaba na tila ayaw niyang tingnan si Rashid at baka lalo itong makaramdam ng pagkakaroon ng utang na loob at lalo itong mataranta.

Si Abdurahman ay isang simpleng asyanong manggagawa sa isang malapit na bilihan. Taga-abot at tagabalot ng mga bilingin, isang nakakapagod na trabaho. Ngunit siya ay isang kamahal-mahal at respetadong tao. Si Rashid ay permanenteng customer nila. Sa tuwing

tutulungan siya ni Abdurahman sa kanyang mga bilingin ay tinatanggihan niya ito bilang pagpapahalaga sa kanilang pagkakaibigan na para sa Allah at bilang pagpapahalaga din sa kanilang kapatiran na nabuo sa masjid, nang sa gayo'y walang pataasan na mangyayari sa kanila. Silang dalawa ay araw-araw na nagdadasal ng fajr sa masjid. Magkatabi at binabati ng kapayapaan ang isa't isa sa bawat pagpasok at paglabas nito.

Dumating na ang elebeytor sa pinakababa. At noong nagsi-alis na ang lahat, binulungan ni Abdurahman si Rashid: “Hindi kita nakita ngayong araw sa masjid sa dasal ng fajr, may problema ba?” Si Rashid ay malungkot na sumagot: “Oo, di ako nakapagdasal ng fajr dahil napuyat ako sa pagsusuri ng mga papel

ng pagsusulit. Kaya tingnan mo subhanallah kung paano nagulo ang aking mga papel at nahuli sa trabaho dahil sa di pagdarasal ng fajr. Ngumiti si Abdurahman, bumati ng salam kay Rashid at tumungo na sa kanyang trabaho.

Si Rashid ay bumalik pagkatapos ng mahirap na araw ng trabaho. Dala ang ilan sa mga tulong na ibinibigay kada taon ng paaralan sa buwan ng mabiyayang Ramadan. Ito ay para sa mga nangangailangan at ganun din sa mga guro. Habang iniisip ang paglilipat ng mga tulong mula sa sasakyan, naalala ni Rashid si Abdurahman na mas karapat-dapat na makatanggap ng mga tulong na ito.

Na kung saan nagtatrabaho ito mula umaga hanggang gabi at hindi humihinto kailanman na tulungan ang kanyang pamilya na umaasa sa

kanya. Simula noong naparalisa ang kanyang ama ay agad-agad na siyang naghanap-buhay. Simula noon, sa itinadhana ng Allah, napilitan na si Abdurahman na tanggapin ang responsibilidad sa kanyang ina at apat na mga kapatid at isakripisyo ang kanyang mga pangarap, isa dito ay ang maging isang guro.

Ngunit hindi siya nawalan ng pag-asa, mas lalo niyang pinanghawakan ito. Nagsipag siya para makamit ang kanyang pangarap, mapaaga man ito o mahuli. Sa halip ay tinuruan niya muna ang kanyang mga kapatid. Kasabay nito ay paggamit ng kanyang mga kinita para sa kanilang pagkain, damit at pag-aaral sa paaralang mababa ang singil nang sa gayo'y hindi sila mapabilang sa mga hindi marunong magbasa at magsulat.

Tumungo si Rashid sa tindahan para magpatulong sa kanyang mga kawanggawa na dala. Habang naglalakad nakita niya si Abdurahman na nagbibigay ng mga bilihin.

Pagkatapos niyang batiin ng salam ay humingi ito ng tulong sa kanya. Nagulat si Abdurahman sa paghingi ng tulong ni Rashid.

Nang tanungin niya ito sinabihan siya ni Rashid na mayroon siyang kailangang ibigay sa kanyang pamilya. Tumungo silang dalawa sa sasakyan para makita ito. Nang makita ito ni Abdurahman lumuha siya at labis na naapektohan. Ngunit siya'y nahihiya at hindi alam ang sasabihin.

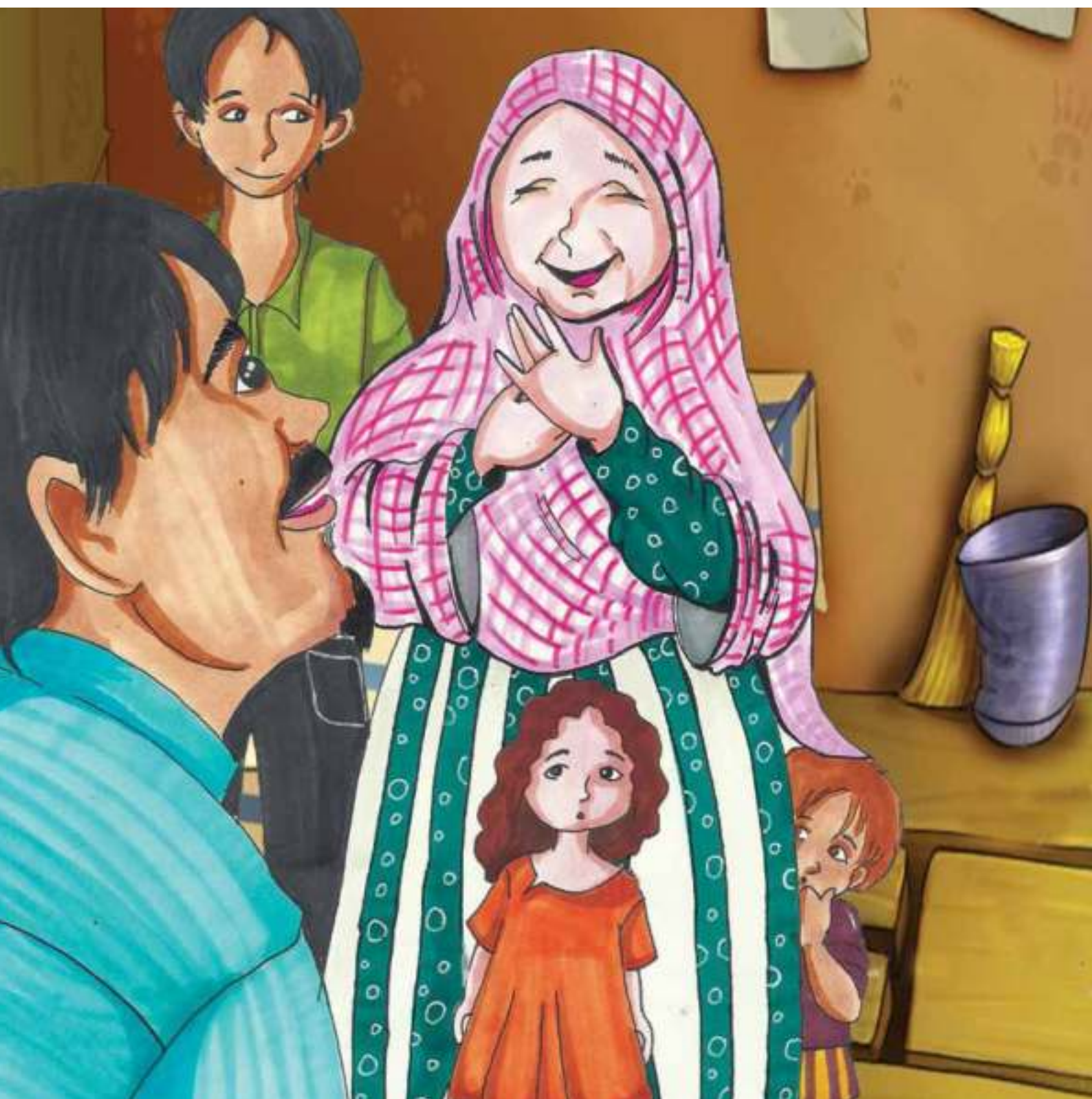
Hindi normal sa kanya ang manghingi at ibaba ang sarili kanino man at kahit sa kanyang

mga kapatid o kaibigan para lang ipaalam ang kanyang mga pangangailangan. Humingi si Rashid ng paumanhin sa abalang naibigay nito, at sa paraang paano niya hiningi ito na kung saan maaring hindi nababagay sa tamang oras.

Ipinaliwanag niya na hindi niya alam ang bahay ni Abdurahman para ipadala ang mga tulong na dala ng mag-isa at ayaw niyang alamin ito mula sa may-ari o sino mang nagtatrabaho sa tindahan nang sa gayo'y di sila magtaka o magtanong ng dahilan.

Dumating ang dalawa sa bahay ni Abdurahman at sila'y masayang sinalubong ng kanyang ina. Patuloy na inaalok nito si Rashid ng pagkain kahit pa man nahihiyang tinatanggihan niya ito.

Lubos na nagulat at nalungkot si Rashid nang makita ang sitwasyon ng bahay ni Abdurahman na kulang sa karaniwang pangangailangan.

Nang makita ang mga kapatid ni Abdurahman, ang mga suot nitong maninipis na damit at ang lamig na kanilang nararamdaman, napagpasyahan ni Rashid na magbigay tulong sa pamilyang ito mula alin mang makakaya niya, mula sa simpleng ngiti, pagkalinga, malasakit, hanggang sa gastusin at pagtuturo sa kanila.

Tulad ng pag-ako sa pagpapagamot sa ama ni Abdurahman, paghikayat sa kanya na ipag-patuloy ang kanyang mithiin at pag-aaral sa paaralang inako ang gastos para dito.

Sa paaralang ito nagbigay si Rashid ng kaalaman patungkol sa mahirap na kalagayan ng pamilya.

Karagdagan nito ay ang pagbibigay ng bagong tirahan sa kanila sa halip na tumira sa lumang bahay na tumutulo ang bubong kapag umuulan.

Pagkatapos ng maraming taon, natapos ni Abdurahman ang kaniyang pag-aaral. Naging katrabaho na niya si Rashid at magkatabi sila ng silid aralan.

Wakas

May-akda ng kwento

Rami Matrawi

Isinalin ni

Carlo C. Camacho

Mga guhit ni

Latifa Ahli

ANG PUTING MASKARA

**"Ito
lamang?"**

Galit at pasigaw na sinabi ni Usama sa abogado ng kanyang ama sa loob ng opisina nito.

“Ito lang ba ang minana ko mula sa aking ama”?

Nakatingin sa kanya ang abogado at sinenyasan ito na umupo, ngunit patuloy ito sa pagsasalita: “Hindi ko kailangan ang iyong paliwanag ginoo! Katotohanang hindi ako naglakbay mula Europe na kung saan ako namuhay ng matagal bilang isang kagalang-galang na manggagamot papunta rito upang malaman lamang na ang mayaman kong ama ay wala palang iniwang kayamanan para sa akin”.

Inilapag ng abogado ang maliit na kahon sa ibabaw ng mesa at nagwika: “Usama! Ikaw ay para ko na ring anak ...alam kong ikaw at ang iyong ama ay hindi gaanong malapit sa isa’t-isa.

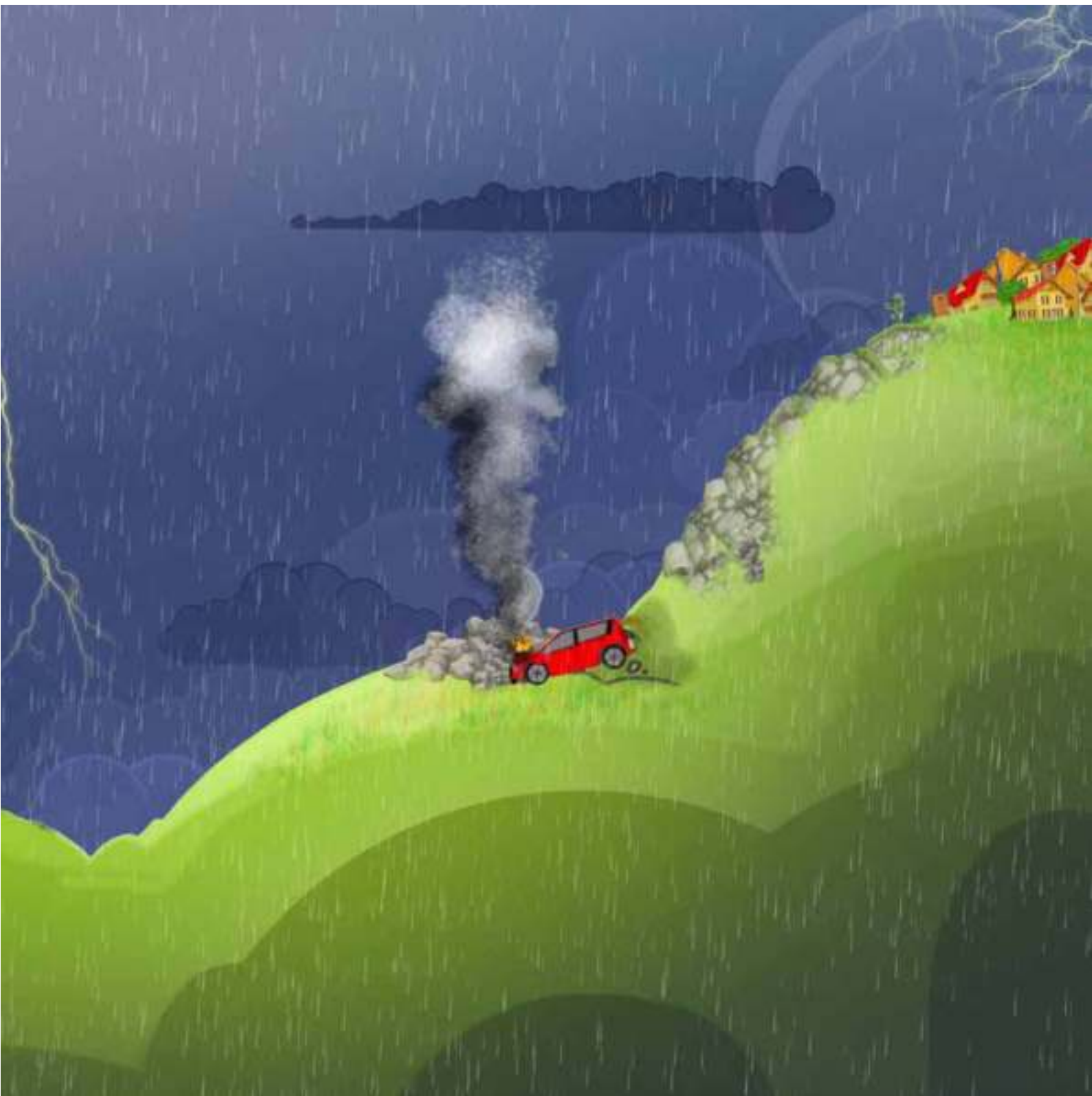

Totoo, ang iyong ama ay wala ngang iniwang mana para sa iyo, ngunit hiling ko lamang na maging mahinahon ka at basahin ang liham ng iyong ama sa loob ng kahong iyan.

Bago pa man matapos magsalita ang abogado ay sumagot na kaagad si Usama.

“Ginoo! Katotohanang nagampanan mo na ang iyong obligasyon, at maraming salamat! Ngunit sa palagay ko, ang liham na iyan ay hindi makakapagpapabago sa kasalukuyang sitwasyon”. Galit na umalis si Usama dala-dala ang kahong hindi man lang niya binuksan.

Mabilis na pinaharurot ang kanyang sasakyan sa batuhang daan sa labas ng lungsod habang pumapatak ang ulan, kaya’t di niya halos makita ang daanan. Habang nagmamaneho ay sinabi niya sa kanyang sarili: “Hindi na lang sana ako pumunta sa lugar na ito, sinayang ko

lamang ang aking oras”. Habang nasa ganitong katayuan si Usama, hindi niya napansin ang isang malaking batong nakahambalang sa daan. Huli na nang makita niya ang bato, pinilit niyang iwasan ito ngunit dumulas ang gulong ng sasakyan at tumagilid ito bago tumama sa isang bato sa gilid ng kalsada.

Nanatili si Usama sa loob ng sasakyan at hindi na niya namalayan kung gaano siya katagal sa ganoong katayuan.

Ang pook ay madilim at ang tanging liwanag ay nagmumula sa kanyang sasakyan lamang. Kumikirot ang kanyang ulo dahil sa sugat at ang dugo ay walang tigil sa pagdaloy.

Sinubukan niyang gumalaw ngunit hindi niya magawa dahil na rin sa kanyang posisyon sa loob ng sasakyan at ang seatbelt na sa kabutihang palad ay kanyang naikabit.

Siya ay napaisip ...sa ganitong sitwasyon ...sa oras na ito ...sa mahirap at maliit na bayang ito ...malamang ay wala talagang makakatulong sa kanya ...at bilang isang manggagamot, kung mayroon mang tutulong sa kanya ay lubos na mahihirapan dahil sa tindi ng kalagayan ng kanyang sugat at bihirang blood type.

Sa kanyang palagay ay malinaw na malamang ito na ang huling yugto ng kanyang buhay. Dahan-dahang humina ang kanyang loob at dahan-dahang sumuko sa kahihinatnan hanggang sa mawalan siya ng malay. Dumilim ang kanyang paligid at tuluy-tuloy ang pagdilim nito. Hindi na niya namalayan ang mga sumunod na mga pangyayari ni hindi na niya namalayan ang paglipas ng oras, hanggang sa dahan-dahang nanumbalik ang liwanag.

Nang maimulat niya ang kanyang mga mata ay nakita niya ang sarili na nakahiga sa isang

higaan sa loob ng puting silid. Nakita niya ang isang tao na ang edad ay humigit-kumulang ay 50 taon, siya ay nakasuot ng damit katulad ng manggamot at natatakpan ang kanyang mukha ng berdeng maskara. Habang si Usama ay nasa pagkalito, ngumiti sa kanya ang naturang tao at nagsalita.

“Alhamdulillah, at ikaw ay nakaligtas ... katotohanang muntik ka nang mamatay kahapon ngunit sa pangangalaga ng Allah ikaw ay hindi nasawi... Ako nga pala ang iyong doktor”.

Dahan-dahang naiintindihan ni Usama ang kanyang kalagayan at napagtanto niya na siya ay nasa loob ng isang pagamutan sa maliit na bayang yaon. Siya ay nagtataka sapagkat bilang isa ring doktor, hindi niya sukat-akalain na ang bayang katulad nito ay mayroong pasilidad na higit pa sa makabagong pagamutan ng mga mayayamang bansa.

Habang siya ay nag-iisip ay mayroong isa pang taong pumasok sa silid na nasa katamtamang edad. Ito ay nakasuot rin ng berdeng maskara ngunit ang kanyang damit ay pangkaraniwan. Tinanong ng taong ito ang doktor kung nangangailangan pa ba siya ng karagdagang dugo upang maisalin...pinasalamatan siya ng doktor at sinabing sapat na ang donasyong dugo kahapon. Nagpasalamat rin ang tao at ngumiti kay Usama at nagsabi: “Nawa’y mapabilis ang iyong paggaling”.

Lumingon ang doktor kay Usama at nagwika: “Kinailangan naming magsalin ng dugo sa iyo kahapon ngunit nahirapan kaming maghanap ng donor dahil di-karaniwan ang iyong blood type. Alhamdulillah at nakipagtulungan naman ang mga taumbayan upang makahanap ng kapareho ng iyong dugo, kaya’t naisalin namin ito bago naging huli ang lahat”. Lalong nagtaka

si Usama, sapagkat kahit sa isang makabagong lungsod ay hindi madaling maghanap ng sapat na dami ng ganitong blood type lalo na sa isang maliit na bayan.

Sinabi sa kanya ng doktor: “Maaari ka nang lumabas ngayong araw kung iyong nanaisin”.

Sinikap ni Usama na intindihin ang mga pangyayari ...sandali siyang nagpahinga bago niya nakayanang gumalaw at hinanap ang kanyang mga gamit. Napansin niyang ang mga ito ay nasa tabi niya lamang tulad ng cellphone at damit. Sa tabi nito ay mayroong numero ng telepono.

Nagsuot siya ng damit at pagkatapos ay tinawagan ang naturang numero. Sumagot ang isang taong buong pagmamalasakit na tinanong ang kalagayan ng kanyang kalusugan. Kanyang hiling kay Usama na magkita sila sa labas ng

ospital. Paglabas ni Usama sa ospital ay nakita niya ang isang binatilyong naghihintay sa kanya habang nakatayo sa tabi ng kanyang kotseng nakumpuni at naisaayos na parang naging bago muli. Napansin niyang ang binatilyo ay nakasuot rin ng berdeng maskara (katulad ng doktor).

Ibinigay niya kay Usama ang susi ng kotse at nang papaalis na ito ay pinigilan siya ni Usama at tumigil naman ito. Maraming katanungan ang gustong itanong ni Usama sa binatilyo...sino siya? Bakit nila kinumpuni ang kotse ng walang kapalit na bayad? Sino ang mga tumulong sa kanya? At ano ang lihim ng berdeng maskara?

Ngunit bago pa man niya banggitin ang anumang kataga ay nagsalita na kaagad ang binatilyo, kanyang sinabi: “Alam kong maraming bagay ang gusto mong malaman at hindi ikaw ang unang estranghero sa bayang ito na mayroong katulad

na mga katanungan ...at hindi rin ikaw ang unang taong naaksidente at aming tinulungan. Ang aking masasabi lamang sa iyo ay lahat kami sa bayang ito ay nangakong gagawa ng isang mabuting gawain sa loob ng isang araw na walang kapalit na kabayaran gaano man kahirap ito, at hindi niya ipapaalam kung sino siya kaya suot namin ang berdeng maskarang ito.

Ipagpaumanhin mo sana kung hindi ko masasabi sa iyo kung sino ako nang sa gayon ay hindi mapunta sa wala ang aking pinaghirapan”. Napalitan ng pagkamangha ang dating pagtataka ni Usama sa mga nasaksihan.

Hindi lubos maisip ni Usama na mayroong ganitong unawaan sa pagitan ng mga tao kaya siya ay nagtanong: “Ngunit papaano sumagi sa inyong isipan ang ganitong Gawain? Katotohanang wala pa akong nakitang katulad nito sa alinmang bayan”.

Sumagot ang binatilyo na hindi rin sigurado: “Maniwala ka sa akin, hindi ko rin alam at wala ni isang nakakaalam sa bayang ito kung paano nagsimula ang ideyang ito. Ang sabi lamang nila, sinimulan ito ng isang tao ilang taon na ang nakalipas habang suot ang puting maskara. Tumutulong siya noon sa sinumang nangangailangan ng walang kapalit, ngunit walang ni isang nakakita sa kanyang mukha. Ang mahalaga ay tumanim sa isipan ng taumbayan ang kanyang ginawa at lumaganap ang ideyang ito sa buong bayan, kaya’t maraming kamanghamanghang mga gawain ang iyong makikita sa iyong palibot”.

Nagpaalam ang binatilyo at lumisan na ito. Iniwan niya si Usama na lubos ang pasasalamat at pagpupuri sa Allah dahil sa kabutihang ipinagkaloob sa kanya at pagligtas sa kanyang buhay sa pamamagitan ng mga mabubuting

gawain ng mga mamamayan sa bayang ito. Sa loob ng kotse, napansin ni Usama ang maliit na kahon ng kanyang ama ...hindi niya maintindihan ang sarili ngunit ngayon ay nais na niya itong buksan at basahin ang liham ng ama. Binuksan niya ang kahon at binasa ang liham.

Wika na ama: “O aking anak! Batid kong wala akong naiwang kayamanan para sa iyo... ngunit nais ko kasing itanim sa bayang ito ang binhi ng kabutihan na nawa’y iyo ring aanihin balang araw ...patawarin mo ako”!

Tiningnan niya ang laman ng kahon at nakita ang isang maskarang katulad ng suot ng mga tao sa bayang ito ngunit may kaunting pagkakaiba... ito ay kulay puting maskara.

Wakas

May-akda ng kwento
Hisham Damerji

Isinalin ni
Carlo C. Camacho

Mga guhit ni
Latifa Ahli

**MAGBANGGIT
LAMANG NG
MABUTING
PANANALITA**

Sa

kalyeng dinadaan ni Ahmad patungong paaralan ay mayroong isang bakanteng bahay na walang nakatira.

Pagkatapos ng kanyang mga aralin sa eskwelahan, kabilang ang pag-aaral sa larangan ng palakasan, at habang papauwi na ay sipa-sipa niya ang kanyang bola (football). Sinipa ni Ahmad ng malakas ang bola kaya't tumilapon at tumama ito sa pader ng naturang bakanteng bahay. Bago pa man ito tumalbog pabalik sa kanya ay may narinig siyang isa pang kalabog ng bola. Sunud-sunod ang ginawang pagsipa ni Ahmad sa bola at nagpatuloy rin ang tunog ng pagtalbog ng isa pang bola sa loob na bakanteng bahay.

Sumigaw si Ahmad: “Sino yan”?

May sumagot: “Sino yan?”

Inulit ni Ahmad ang tanong: “Sino ka”?

Sumagot ito: “Sino ka”?

Sinabi ni Ahmad: “Halika! Laro tayo”.

Tumugon ang di-kilalang boses: “Halika! Laro tayo”.

Paulit-ulit na binanggit ni Ahmad ang naturang mga kataga at ganoon rin ang tugon, dahilan upang ito ay kanyang ikagalit.

Lumapit si Ahmad sa pader at hinampas ito, pagkagayon ay nakarinig rin siya ng tunog ng paghampas sa kabilang bahagi ng pader. Nahintakutan at nabahala ang bata habang kanyang nilalapitan ang kahoy na pintuan ng bakanteng bahay. Kinatok niya ito at patuloy siya sa ganoong gawain habang tuluy-tuloy rin ang tunog ng pagkatok sa kabilang bahagi ng pintuan.

Ikinagalit ito ni Ahmad sa pag-aakalang ginagaya at inaasar lamang siya ng isa pang bata sa loob ng naturang bakanteng bahay. Kaya’t

kanya itong napagsalitaan ng maaanghang na mga kataga, ngunit ganun lang din ang naging tugon sa kanya. Kinimkim na lamang ng musmos na bata ang galit at sinabi sa sarili: “Bukas, makikita mo ang iyong hinahanap”.

Nagmamadaling umuwi si Ahmad sa kanilang bahay. Batid niyang nag-aalala na ang kanyang nanay sapagkat natagalan siya sa pagdating mula sa paaralan.

Napansin ng nanay ni Ahmad na siya ay hindi mapakali kaya tinanong niya ito kung ano ang problema. Ikinuwento ni Ahmad ang tungkol sa inakala niyang isang batang nang-asar sa kanya sa loob ng bakanteng bahay.

Sinabi ng ina: “Huwag ka na lang dumaan sa kalyeng iyon at iwasan mong lumapit sa bakanteng bahay”.

Sagot ni Ahmad: “Opo inay”.

Ngunit dahil sa galit, binalak ni Ahmad na turuan ng leksyon ang naturang bata sa bakanteng bahay at sinuway ang payo ng ina. Kinabukasan, bago pa man magsimula ang pag-aaral sa paaralan ay inipon ni Ahmad ang tatlo niyang mga kaibigan upang siya'y tulungan sa pagpaparusa sa naturang bata sa bakanteng bahay. Pinuntahan nila ang bahay at tumayo sa harapan nito. Sinabi ng isa sa kanila: “Sino ang nasa loob”?

May boses na tumugon: “Sino ang nasa loob”?

Kinatok nila ang bahay, pagkagayon ay mayroon ring tunog ng pagkatok na kanilang narinig. Hinampas nila ang pader ng bahay at narinig rin nila ang katulad na tunog ng paghampas.

Sabay-sabay nilang sinabi: “Hoy batang makulit! Lumabas ka”!

Nabigla ang mga bata, sapagkat may malaking boses na tumugon na katulad ang mga kataga. Napaatras sila habang patuloy nilang pinagsasalitaan ng maaanghang na mga pananalita ang bata sa bakanteng bahay, at ganun rin ang tugon ng boses.

Nasa isipan nilang lahat na mayroong maraming bata sa loob ng bakanteng bahay ngunit hindi nila ito nakaharap sapagkat malapit ng magsimula ang kanilang pag-aaral. Katunayan ay huli na sila sa pagpasok sa silid-aralan kaya't nabahala sila sa maaaring gawin at sabihin sa kanila ng kanilang guro.

Nakatayo sa labas ng silid ang kanilang guro na si ginoong Mustafa habang hinihintay niya ang kanilang pagdating, sapagkat hindi karaniwang nahuhuli sa pagpasok ang mga bata.

Pagkapasok nina Ahmad sa silid-aralan ay agad silang tinanong ng guro: “Saan kayo galing? At bakit kayo nahuli sa pagpasok”?

Tumayo si Ahmad at nagpaalam na sumagot at pinayagan naman siya ng guro.

Sinabi ni Ahmad: “O ginoong Mustafa! Katotohanang sa bawat pagdaan ko sa bakanteng bahay na matatagpuan sa kalyeng papunta sa aming tahanan ay mayroon akong naririnig na boses-batang gumagaya sa lahat ng aking sinasabi bilang pang-aasar sa akin. Inanyayahan ko siyang makipaglaro sa akin ngunit tinanggihan niya ito sa pamamagitan rin ng paggaya sa lahat ng aking mga sinasabi.

Kaya kanina ay niyaya ko ang aking mga kaklase at kaibigan upang harapin ang naturang batang makulit nang sa gayon ay kanya akong tigilan. Nalaman namin na

marami pala sila at kanila ring ginaya ang aming mga sinasabi bilang pang-aasar.

Sinabi ni ginoong Mustafa: “Tiyak ko Ahmad na ang mga katagang inyong binanggit ay hindi karapat-dapat na banggitin ng isang magalang na mag-aaral”.

Yumuko si Ahmad sa hiya at nagwika: “Opo ginoong Mustafa, at ganoon rin ang mga katagang binanggit ng mga bata sa loob ng bakanteng bahay”.

Tumawa ang guro at nagsabi: “Mga bata! Pag-uwi ninyo mamaya ay dumaan kayong lahat sa naturang bakanteng bahay at magbanggit lamang kayo ng mga mabubuting pananalitang karapat-dapat na magmula sa isang may mabuting-asal na mag-aaral, at alamin ninyo kung ano ang magiging tugon. Kapag ang naging tugon ay masama ay ako mismo

ang magpaparusa sa sinumang nakatira sa bakanteng bahay na yaon.

Pagkatapos ng pag-aaral ay dali-daling bumalik ang apat na bata sa naturang kakaibang bahay at tumigil sa harapan nito.

Pasigaw na sinabi ni Ahmad: “Assalamu alaykum”!

May boses na tumugon: “Assalamu alaykum!”

Sumigaw rin ang mga bata: “Maligayang pagbati mga kaibigan”!

Ang tugon ay: “Maligayang pagbati mga kaibigan”!

Nagtaka ang mga bata at nagtinginan sa isa’t-isa.

Sinabi ng isa sa kanila: “Kayo ay mga mababait na bata at aming ikatutuwa na kayo ay maging kaibigan”.

Tumugon ang boses: “Kayo ay mga mababait na bata at aming ikatutuwa na kayo ay maging kaibigan”.

Lalong nagtaka ang mga bata at kanilang naisip na ang kanilang gurong si ginoong Mustafa lamang ang makakapagpaliwanag sa lihim ng naturang bakanteng bahay.

Kinabukasan ay hinintay nila ang guro upang malaman ang kasagutan sa kanilang mga katanungan ngunit bago pa man sila makapagtanong ay agad silang tinanong ng guro:

“Ano ang nangyari kahapon mga bata? Kayo ba ay nainis sa naging tugon mula sa loob ng bakanteng bahay?”

Tumayo si Ahmad at sumagot: “Hindi po ginoong Mustafa! Bagkus ay mababait pala ang mga batang nakatira sa bakanteng bahay

na yaon at ang tanging tugon nila ay katulad lang din sa mga mabubuting pananalitang aming binanggit, kaya't hindi na kami nainis o natakot man lang”.

Tumawa ang guro at nagsabi: “O Ahmad! Katotohanang ang pakikitungo ng iba sa iyo ay ang kanilang tugon sa pakikitungo mo sa kanila. Kapag ito ay mabuti ay gagantihan rin nila ng kabutihan, ngunit kung ito ay masama ay ganun rin ang kanilang magiging ganti. Kaya pakitunguhan mo ang mga tao sa pamamaraang mabuti na katulad nila ay iyo ring nais na pakitunguhan ka ng iba. At huwag mo silang kausapin gamit ang mga katagang di mo rin nais marinig mula sa kanila”.

Isinalaysay ng guro sa mga mag-aaral ang pamamaraan ng pakikitungo ng Propeta Muhammad ﷺ sa lahat ng nilikha ng Allah. Katotohanang napakabuti ng sugo sa kapwa

tao, at napakamalumanay ng kanyang pananalita sa kanila. Ang kabutihan ng Propeta Muhammad ﷺ ay mula pa noong kanyang kabataan, at bago pa man siya hirangin ng Allah bilang Kanyang huling mensahero para sa sangkatauhan.

Ipinaliwanag rin ng guro ang siyensya ng mga tunog at boses, at mga imbensyong nagawa pati na ang mga bagong tuklas na mga bagay-bagay tungkol rito.

Mula noon, kapag ang mga bata ay napapadaan sa bakanteng bahay ay masaya silang nagbabanggit ng mga mabubuting kataga at ikinatutuwang pinapakinggan ang tugon mula sa loob ng bakanteng bahay.

Wakas

May-akda ng kwento

Ahed Hamad Al Zaerat

Isinalin ni

Cairoden Datu Solaiman Lao, Ph. D

Mga guhit ni

Latifa Ahli

**SAAN
NAKAHARAP
ANG BUWAN?**

Nang

makapili na ng dalawang larawan mula sa mga naipinta ng kanyang mga estudyante, tumawag ang guro ng sining ng dalawang pintor upang maging hurado sa patimpalak ng pagpinta, na kung saan inutusan ang mga mag-aaral na magpinta ng mga tanawin sa kalikasan.

Inanunsiyo niya ang dalawang larawang napili bilang mga nanalo, ngunit habang kanyang pinag-iisipan kung saan sa dalawa ang pinakamahusay ay lalo lamang niyang napagtanto na pantay sa kanyang paningin ang kagandahan ng dalawang obra, kaya't napagdesisyunan niyang pareho itong nanalo sa patimpalak.

Itinaas ni Nael at Sami ang kanilang mga obra sa harap ng mga kaklase, habang

puno ng pagmamalaki sa kanilang malikhaing gawa. Ngunit ang kanilang mga kaklase ay nagsimulang sila ay kutyain. Sapagkat pareho silang nagpinta ng larawang nagpapakita ng gabi, ngunit ang buwang kanilang iginuhit ay magkakaiba ang direksyon.

Naghiyawan ang mga bata na malakas na nagsasabi kung saan dapat nakaharap ang buwan:

"sa kanan!"

"pa-kaliwa!"

Pagkagayon, ay hiniling ng guro mula sa dalawa na ipaliwanag ang pagkakaiba ng direksyon ng kanilang naipintang buwan.

Pinagdiinan ni Nael na pakanan ang tamang direksyon, dahil nakita niya ang gasuklay na buwan higit sa isang beses sa ganitong larawan. Ngunit ang kanyang katunggali ay mariin ring nangatwiran na tama ang direksyon ng buwang kanyang iginuhit. Dito na nahati ang opinyon ng kanilang mga kaklase. Mayroong mga pumanig kay Nael at gayundin kay Sami, at mayroong mga nangalito.

May mga mag-aaral na sinubukang intindihin ang galaw ng buwan sa gabi, mayroon namang iba na naghanap ng patunay mula sa mga aklat at mga larawan. Habang sila ay nasa ganitong kalagayan, ay binigla sila ng kanilang guro nang kanyang sabihin na walang nagkamali sa dalawa.

Ipinaliwanag ng guro na tama ang direksyon ng buwang nakita ni Nael ayun sa ilang

takdang oras ng paglitaw nito, gayunding tama rin ang nakita ni Sami sa ibang oras naman, sapagkat ang hugis ng buwan ay nagbabago ayon sa iba't-ibang lokasyon at laki nito.

Samakatuwid, ang tama at totoo sa ating paningin ay maaaring hindi lamang nag-iisa, kundi isang larawan lamang ng mas marami pang hugis o anyo ng katotohanan na maaaring salungat sa ating pinaniniwalaan.

Wakas

May-akda ng kwento

Aisha Saeed Al Zaabi

Isinalin ni

Alihan Alih Agga

Mga guhit ni

Ahmad Husain & Noon Abdullah

**KUNIN MO
ANG AKING
KAMAY**

Tumayo

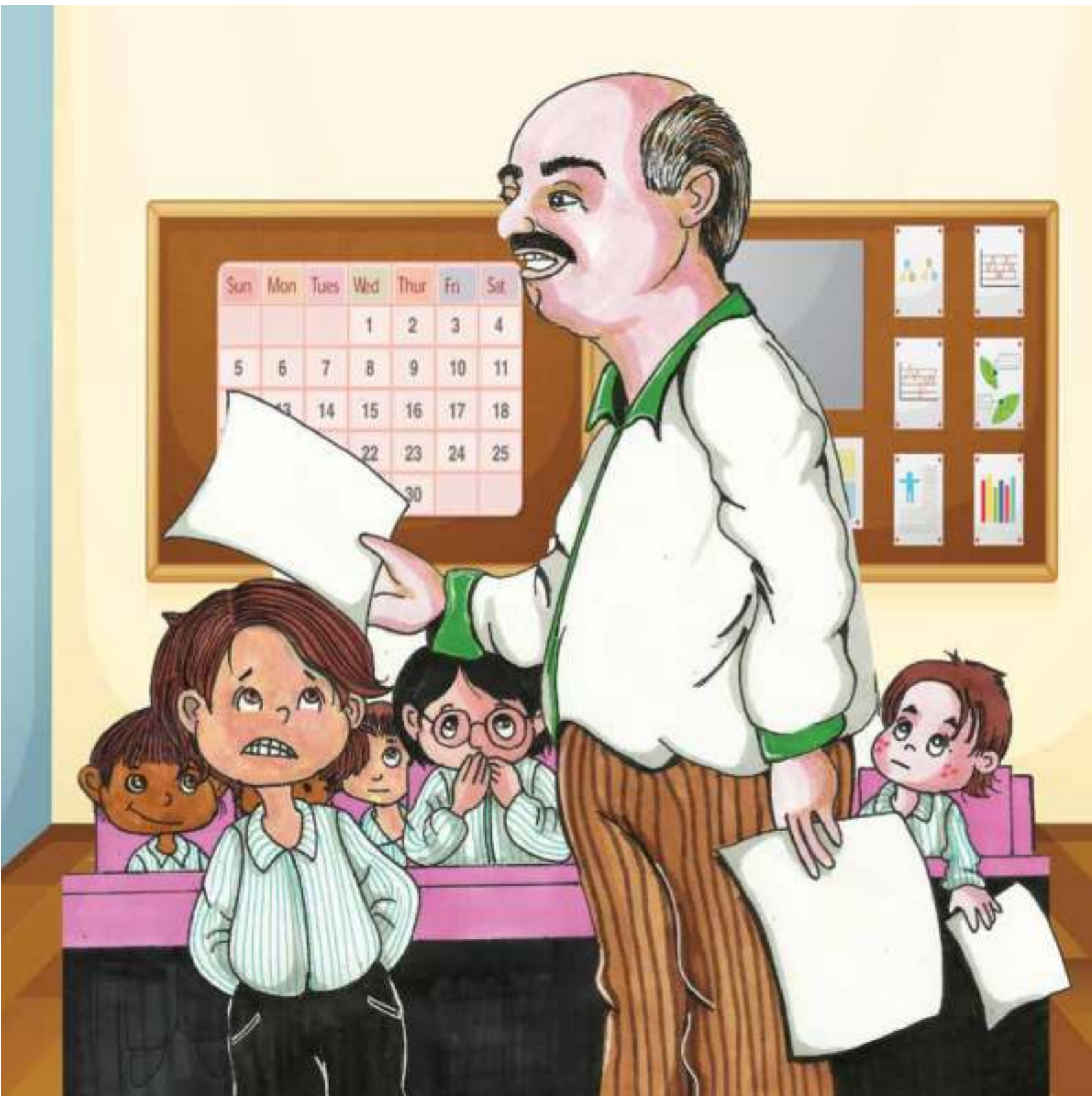
si ginoong Hamza sa harap ng mga estudyante para ipahayag ang resulta ng paunang pagsusulit para sa unang semester. Nagsimulang tumibok ng malakas ang aking puso habang hinihintay ang aking ranggo.

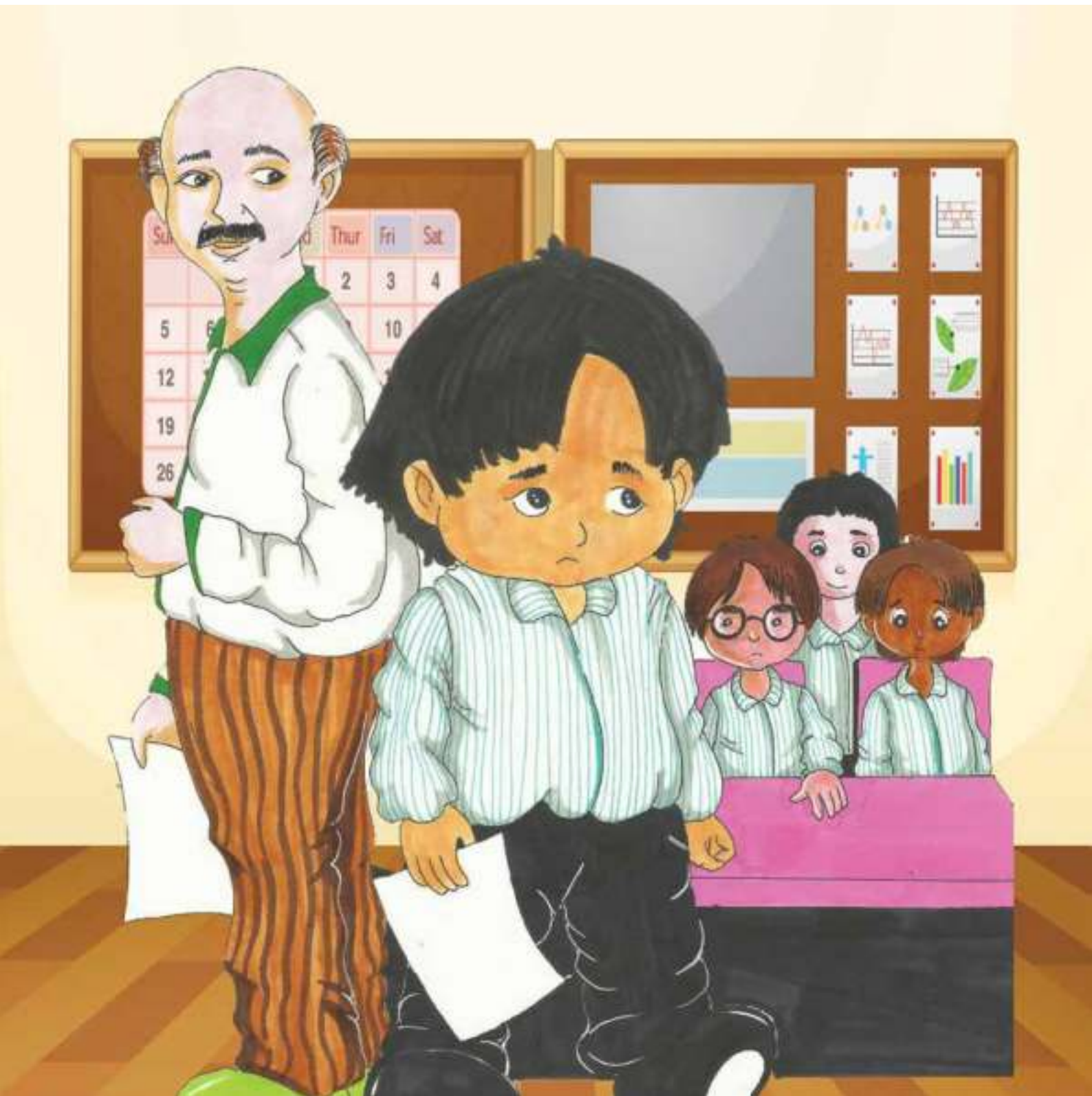
Tinawag ang pangalan ng aming kaklase na si Ra'ed ng hindi tinitingnan ang kanyang papel.

– Ang estudyanteng si Ra'ed Muhammad?

Hindi sumagot si Ra'ed sa tawag ng Guro, na para bang hindi niya narinig. Pero siya ay mabagal na pumunta na may mabigat na paghakbang na tila ba hinihila ang mga paa. Nababalutan siya ng lungkot, nagmukha siyang matanda na parang di kinse anyos na bata.

Kinuha ni Ra'ed ang kanyang papel ng hindi tinitingnan ang resulta, halatang alam niya na siya'y di nakapasa.

Itinaas ng guro ang kanyang ulo, tumingin kay Ra'ed ng may kasamang malasakit na parang ama at kanyang sinabi ng may mababang boses:

– Aasahan ko na doble ang pagsisikap mo sa susunod na semester.

Naintindihan ng Lahat na si Ra'ed ay bagsak.

Kinuha ni Ra'ed ang kanyang papel, bumalik at naglakad sa parehong linakaran niya papunta sa guro.

At tinawag naman ang aking pangalan:

– Ang estudyanteng si Rashid Ali, ang galing mo Rashid, ikaw ang una.

Yaon ang kanyang sinabi habang tauspusong nakangiti.

– Ako ang una sa ranggo?

Kinuha ko ang aking papel sa gitna ng mainit na palakpakan ng aking mga kaklase. Habang si Ra'ed ay nakababa ang ulo, nahihiya at malungkot.

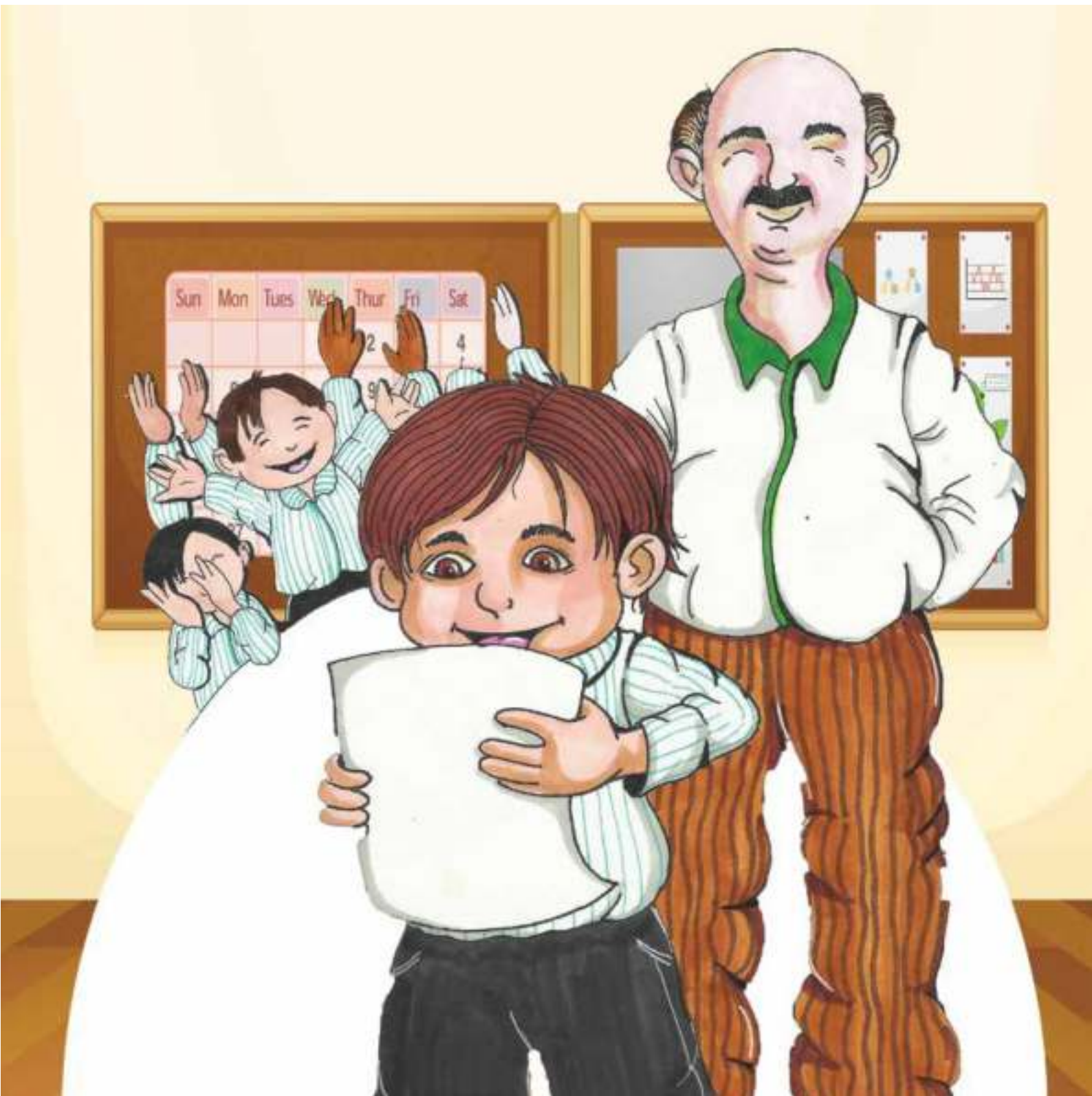
Ngunit may kakaibang bagay lang akong naramdaman na pumutol sa aking kasiyahan.

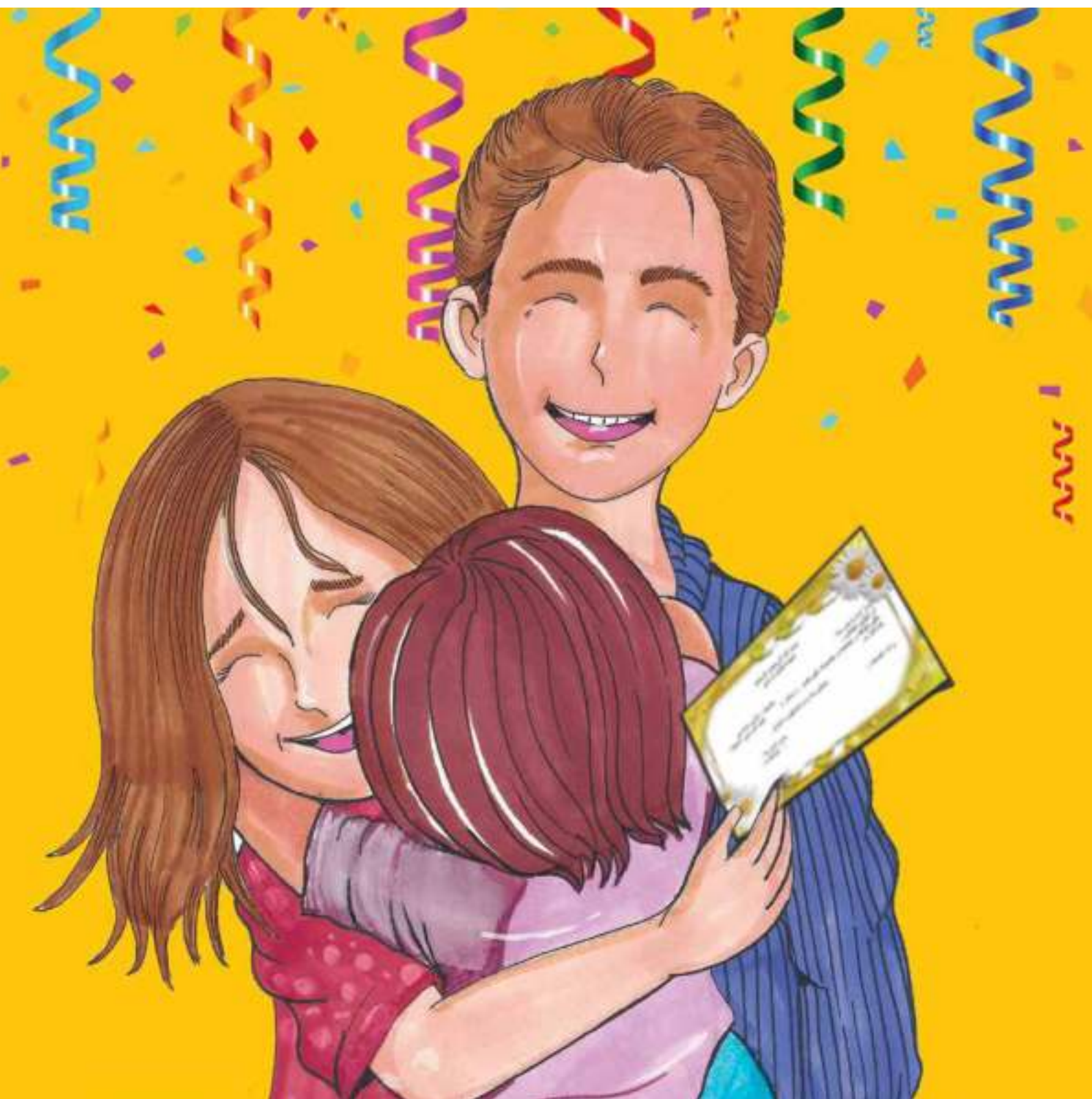
Ibinaba ko ang aking papel at inisip ang mga numerong nagpapatunay ng aking pagsisikap.

Naramdaman ko ang pangunguna sa lahat at aking pinikit ang aking mga mata, malayong naiisip kasama ang aking mga pangarap nang bigla kong nakita ang malungkot na mukha ni Ra'ed.

– Kawawang Ra'ed.

Sinabi ko sa sarili ko habang inaalala ko ang bawat detalye ng kanyang matamlay na paglalakad at malungkot na mukha.

Patuloy kung iniisip ang bawat pangyayari.

Di nagtagal natapos ang pamamahagi ng guro ng mga papel sa mga estudyante. Si Ra'ed ay umalis ng silid aralan para makaiwas sa pagka-awa at panlalait ng iba. Umupo siya palayo sa mga nagtitipun-tipon na mga estudyante habang hinihimas ang kanyang mga kamay dahil sa nararamdamang sakit. Nababalot ng kalungkutan at pagkabalisa kaya naman ni di makalingon para malaman kung ano ang usapan ng iba.

Isang mapayat na bata, kayumanggi, at maliit ang mga mata, siya ay di masaya at di namin alam ang tunay na kadahilanan.

Nang nakita ko ang kanyang mukha labis ang pagkalungkot ko dahil di ko man lang kilala ang aking kaklase. Di ko maalala na lumapit ako sa kanya para kumustahin ang kalagayan

niya. Di ko maalala na kami ay nag-usap at nagkakilala tulad ng ginagawa ng bawat magkaklase. Maliban sa isang beses na siya ay humingi sa akin ng panulat, tinanong niya ako ng may mababang boses:

– Paumanhin, may panulat kaba? Nakalimutan ko kasi ang akin.

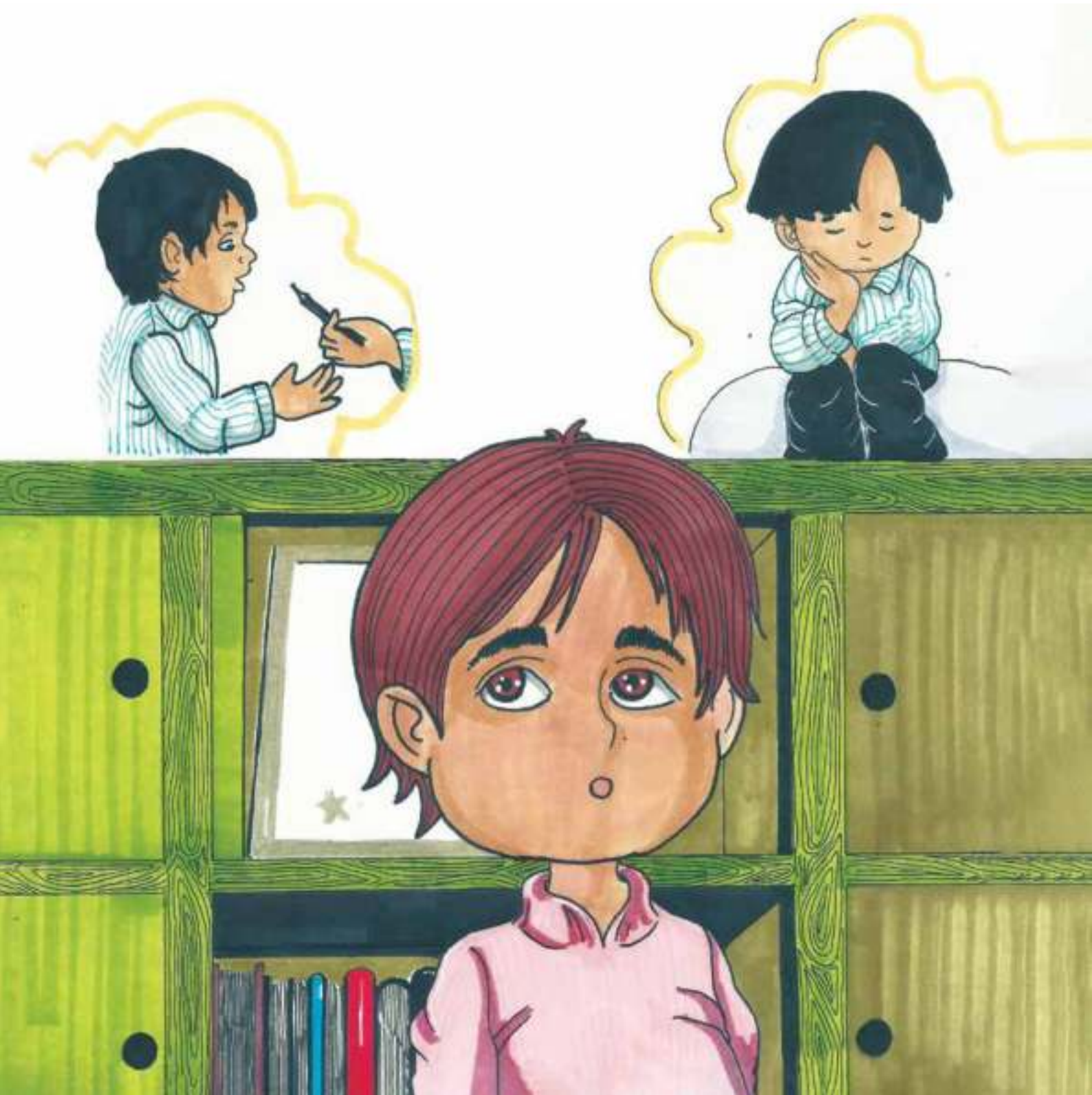
Walang pag-aatubili, aking sinabi:

– Oo, meron ako.

Inabot ko sa kanya ang panulat ng hindi tumitingin sa kanya at makitang siya’y nahihiya na tila gustong makipag-usap.

Nabagabag ang puso ko at nakaramdam ng pagisisi dahil sa pagiging makasarili ko sa panahong yaon. Na kung saan hindi ko man lang siya kinausap ng isang araw at di ko man

lang siya nakilala nang sa gayo'y magkaroon kami ng pagkaka-intindihan.

Ako'y nahiya habang naaalala ang kanyang napahiyang mukha, mahinang itsura at damit niyang bakas ang paghihirap.

Lumipas ang mabigat at mahabang gabi, kina-umagahan tumungo ako sa aming guro na si Hamza at sinabi sa kanya ang mga laman ng aking isipan.

– Guro nais kong magtanong patungkol sa aking kaklase na si Ra'ed.

– Maganda't natanong mo ang patungkol sa iyong kaklase oh Rashid.

Nahiya ako sa aking nasabi.

– Gusto mo bang malaman ang tungkol sa kaklase mo na si Ra'ed?

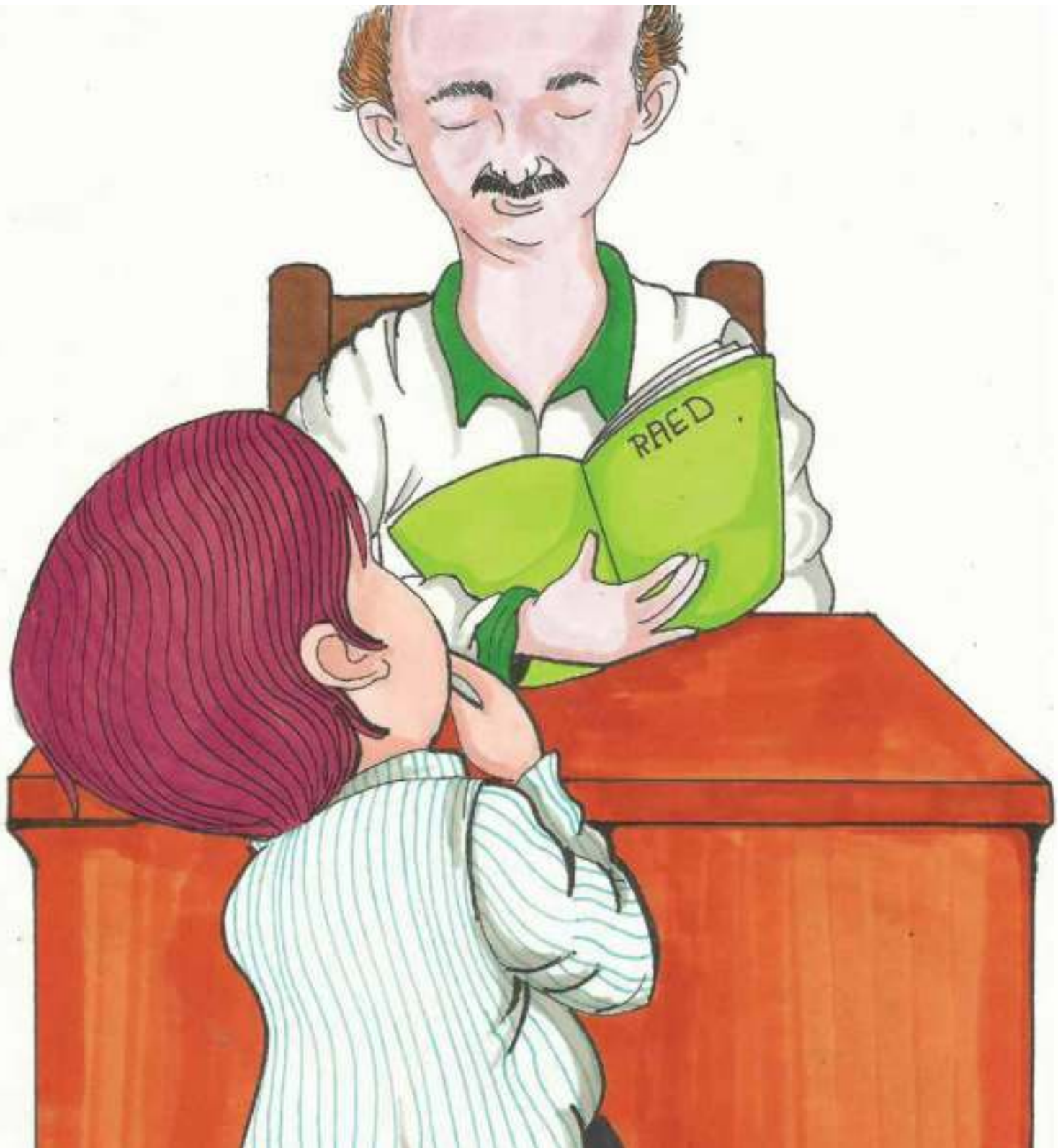
Tumango ako. Kanyang inilabas ang berdeng polder at binuksan ito:

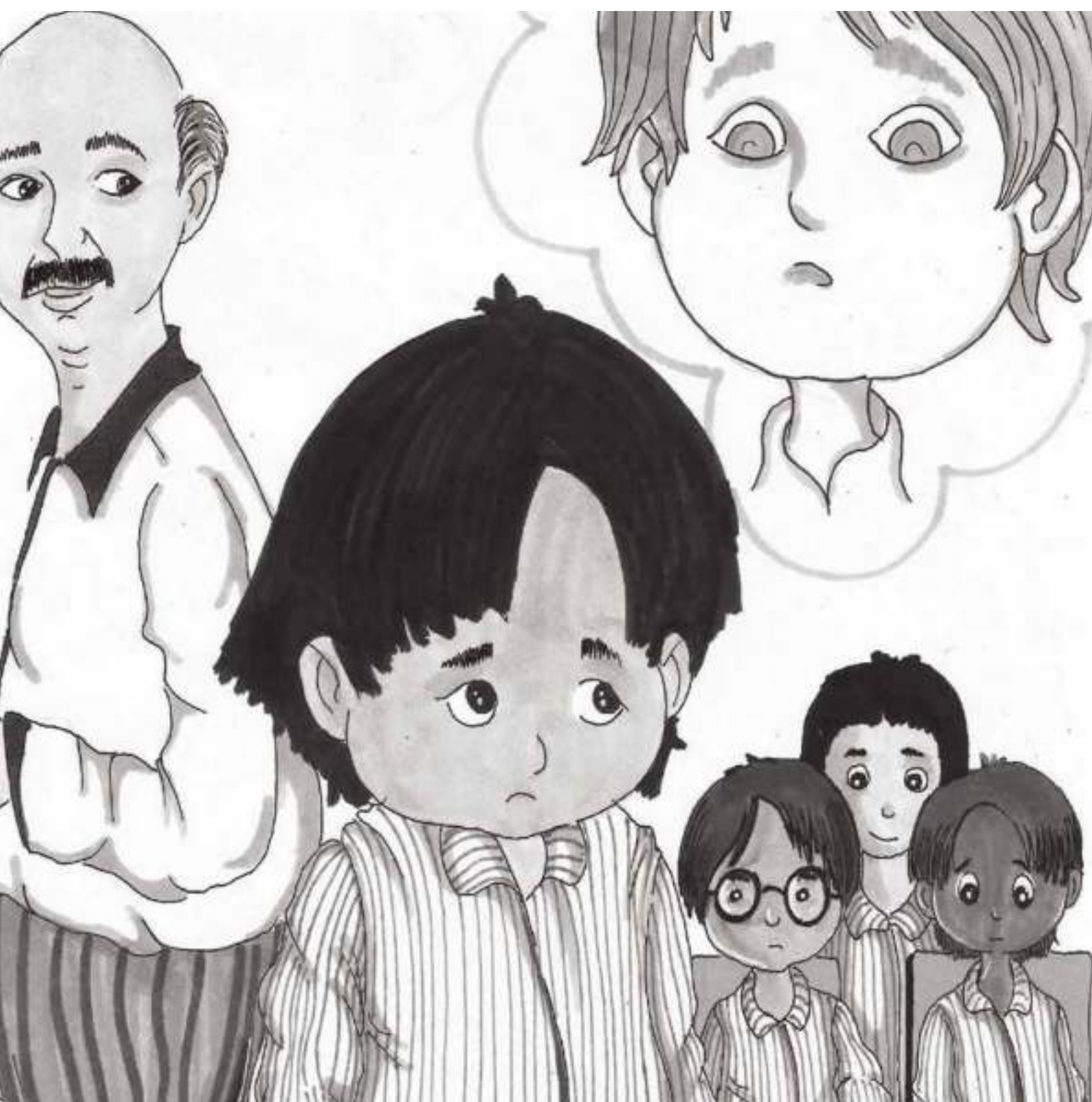
– Si Ra’ed ay isang batang ulila. Namatay ang kanyang ama dalawang taon na ang nakalipas at siya ang panganay sa magkakapatid. Ang kanyang mga grado sa mga nakalipas na taon ay patunay sa kanyang kahusayan sa paaralan. Naging una si Ra’ed sa kanyang klase at baitang.

Nagulat ako at ako’y napatanong ng tila hiras magsalita:

– Una?

– Oo, ngunit dahil sa pagkamatay ng kanyang ama, napilitan siyang akuin ang responsibilidad sa kanyang pamilya at mga maliliit na kapatid. Dahil dito napabayaang niya ang pag-aaral niya. Siya ay nahuli sa klase hanggang sa siya’y bumagsak.

– At papaano naman natin siya matutulungan oh guro?

– Sinuri na ng kagawarang panlipunan (social worker) ang kanyang kalagayan, aming natuklasan na kailangan niya ng tulong matiryal at moral.

– Moral?

– Oo, kailangan niya ng malasakit at respeto

– Respeto?

– Oo, ang tao kailangan niya ng respeto, at pagmamahal tulad ng pangangailangan niya sa inumin at pagkain.

Pagkatapos magsalita ng guro na si Hamza, siya'y tumayo, inilapat ang kanyang kamay sa aking balikat at kanyang sinabi:

– May tiwala ako sayo Rashid, kaya mong tulungan si Ra'ed, tandaan mong mabuti na

ang pagmamahal at malasakit ay kayang makagawa ng mga imposibleng bagay. Ako'y umaasa na makahanap agad si Ra'ed ng daan pabalik bago pa man siya mawalan ng pag-asa at siya'y magpabaya.

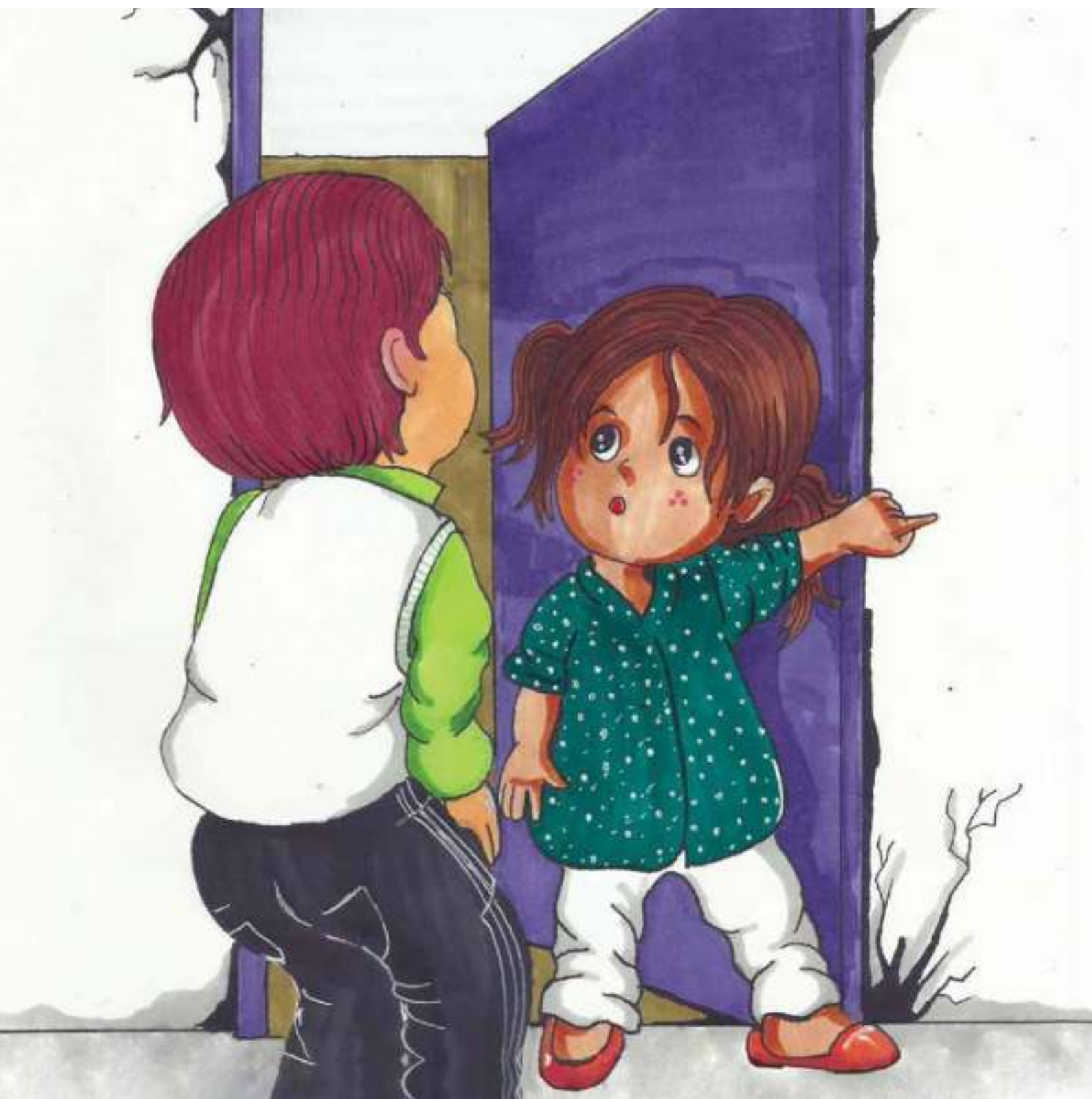
Umalis na ang aking guro ngunit patuloy ko pa ring iniisip ang kanyang mga sinabi na kung saan pinapa-alala nito ang paparating na mahirap na layunin.

Hindi pumasok si Ra'ed ngayong araw!

Itong araw pa naman naisip kong kumilos!

Kinuha ko ang lokasyon ni Ra'ed mula sa opisina ng paaralan. Kami'y dumating sa kanyang tirahan, isang maliit at lumang bahay. Kupas na ang kulay ng mga pader at tila di komportable ang paligid. Umabot na ang mga sanga ng puno sa baba, di mo malaman kung sinong mag-aalis at puputol nito. Kami'y

kumatok at dumating naman ang isang batang babae na kamukha ni Ra'ed, sabi ko sa kanya:

– Saan ang kuya mo?

Nagpapaumanhin na sumagot:

– Si Ra'ed ay nasa tindahan ng aming tito nagtatrabaho.

Tinuro niya ang direksyon ng tindahan.

– Si Ra'ed ay nagtatrabaho sa tindahan?

Ang sarili ko'y nabigla.

Tumayo ako sa malayo habang iniisip ang malungkot na sitwasyon. Si Ra'ed ay nagtatrabaho sa tindahan tuwing hapon para makatulong sa kanyang ina sa mga gastusin sa bahay. Ang kanyang pawis ay tumutulo, bakas sa kanyang mukha ang hrap at pagod. Tumungo ako sa kanya at nakikita ko siyang seryosong inaasikaso ang mga mamimili.

Agad akong tumayo sa likod niya, nilagay ko ang aking kamay sa kanyang balikat at mababang boses kong sinabi sa kanya:

– Ra’ed!

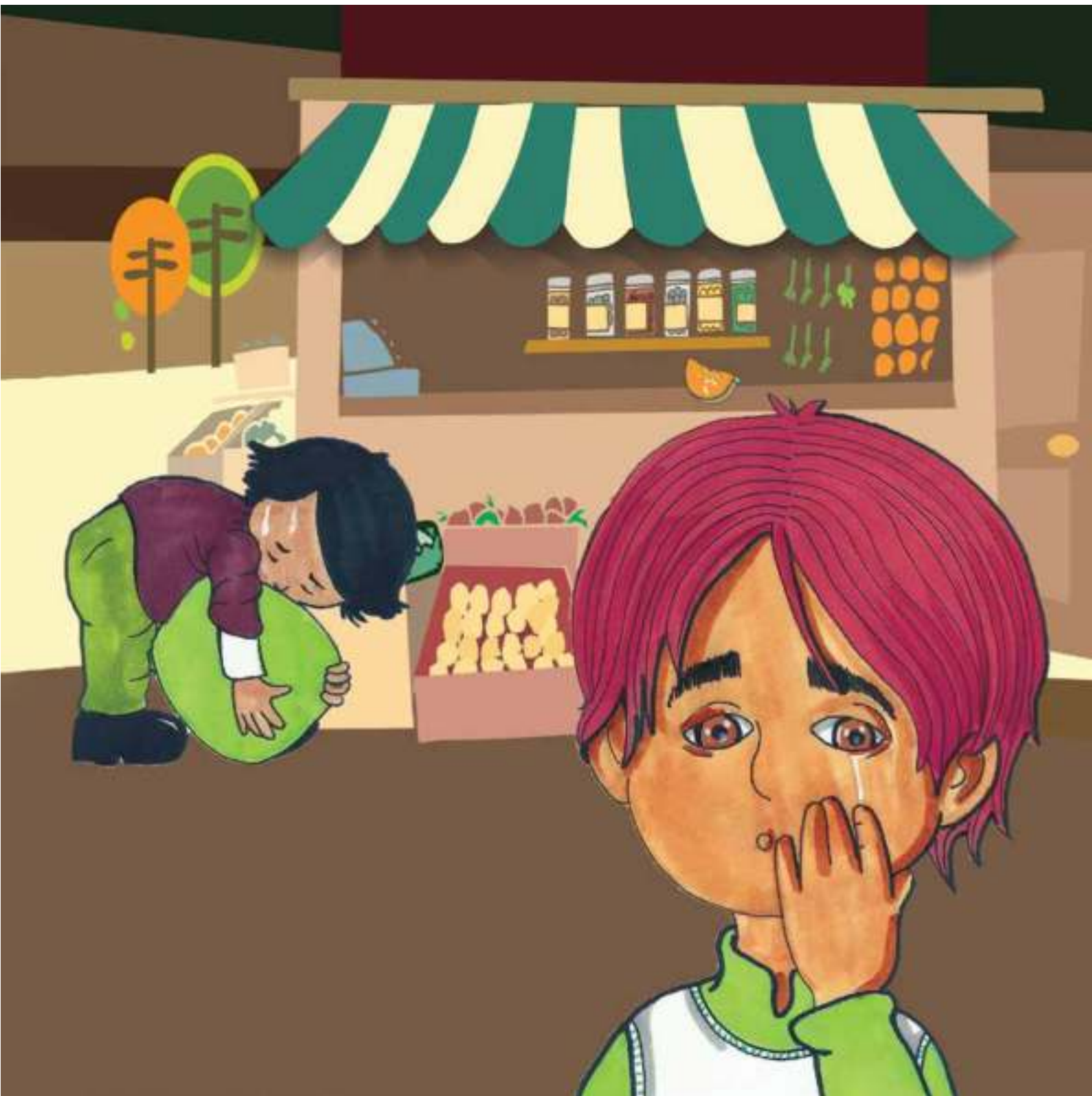
Mabilis na lumingon at nahiya. Nagsimulang tumulo ang kanyang mga pawis dahil sa pagkabalisa.

– Radshid? Anong ginagawa mo dito?

– Pumunta ako dito para bisitahin ka.

Napatingin sa paligid at siya’y nahihiya nang tinawag siya ng isa sa mga mamimili para kunin ang kanyang mga pangangailangan. Aking kinamayan siya at aking pinalakas ang loob niya:

– Ipinagmamalaki kita Ra’ed, isa kang responsableng bata.

Tumulo ang kanyang luha. Hinawakan ko ang kanyang kamay at hinihikayat siya na ipagpatuloy ang kanyang trabaho. Mabilis ko siyang tinulungan sa pag-asikaso sa mga mamimili.

Lumipas ang mabilis na oras at kami'y nagkakilala muli. Sa oras na kailangan ko ng bumalik, binigyan ko siya ng regalo at namumutlang tinatanong ako habang ibinabalik ito:

- Ano ito?
- Tanda ng ating pagiging magkaibigan.
- Ngunit ako'y.

Pinutol ko ang kanyang pagkahiya at tiningnan ko siya:

- Tatanggihan mo ba ang aking pakikipagkaibigan Ra'ed?

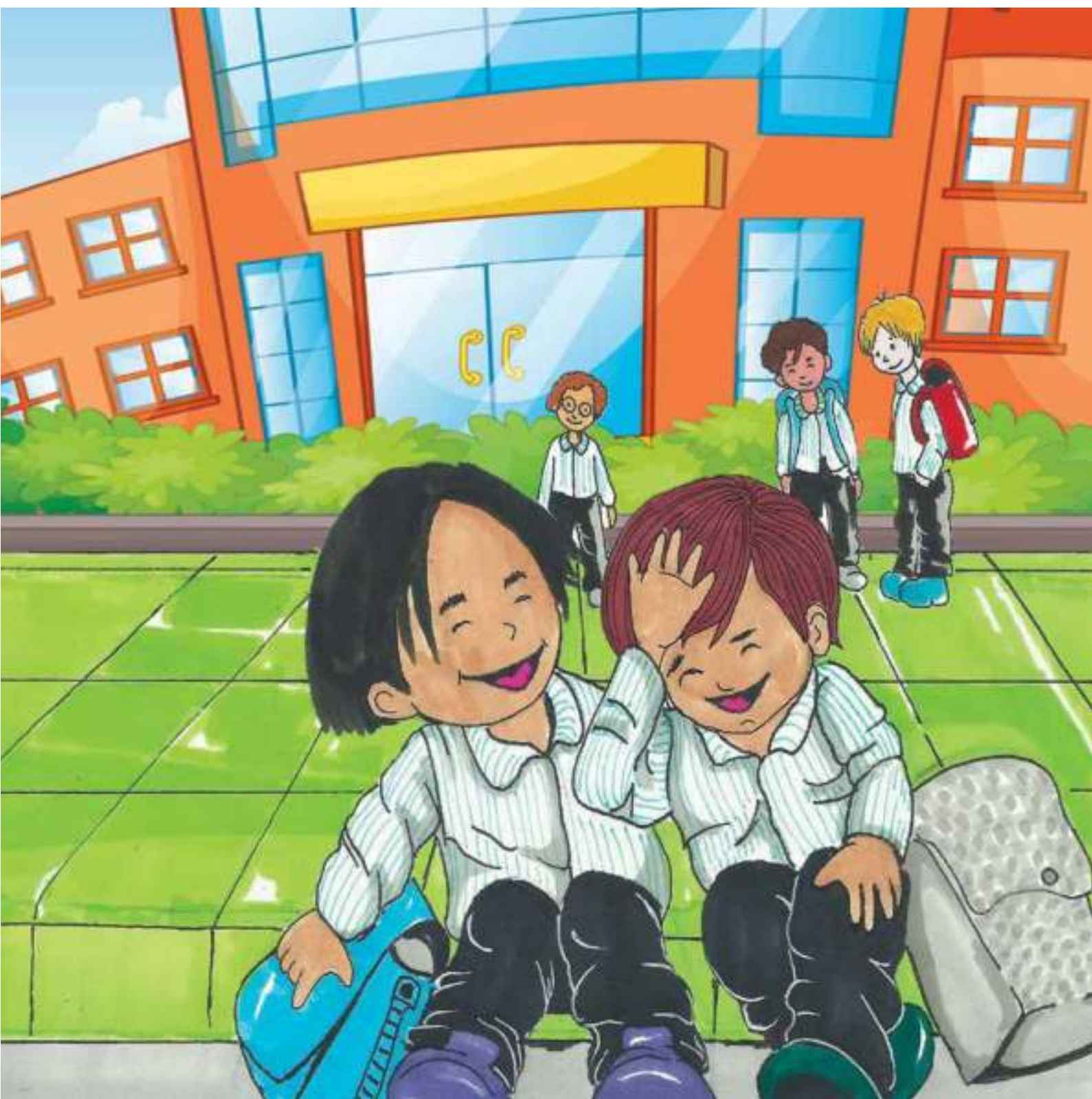
– Sa halip ikalulugod ko na ang aking kaibigan ay ang numero uno sa klase.

Kami’y tunay na nagtawanan, akin siyang niyakap bilang senyales ng pagmamalasakit. Naramdaman ko ang bagong pagkakaibigan sa aking buhay. Ito’y bumago sa aking pananaw sa buhay.

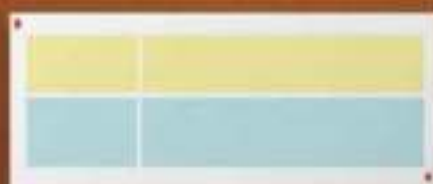
Naging matalik kaming magkaibigan ni Ra’ed.

Mas naging maayos ang kalagayan ng pamilya ni Ra’ed sa tulong ng aking ama at ng paaralan. Tahimik silang nagbigay tulong nang sa gayo’y mapangalagaan din ang pribadong buhay ni Ra’ed.

Naging masaya ang mukha ni Ra’ed. Makikita mo sa kanya ang katiwasayan at bagong pag-asa. Ang lahat ay saksi sa aming pagkakaibigan at nagsimula ang aming mga kaklase na makipagkilala na rin kay Ra’ed.

Sun	Mon	Tues	Wed	Thur	Fri	Sat
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27					

Siya ngayon ay nakikipag-usap sa kanyang mga kaklase ng walang pag-aatubili at pagkahiya. Kami ay nagpapaligasahan sa pag-sisikap at pag-aaral hanggang sa ito'y naging matindi at mahigpit. Bumalik ang gana niya sa pag-aaral. Hinarap niya ang bawat hamon, pinagtibay niya ang kanyang sarili, at determinasyon.

Isang napakagandang araw!

Kukunin na namin ang papel bilang resulta ng buong taon. Ang paligid ay sabik at mararamdaman dito ang labis na paghihintay.

Kami ay nakatayo at tahimik. Naramdaman namin na tapos na kami sa paligsahan at malapit na naming malaman ang resulta. Nagkatinginan kami ni Ra'ed na siya ay nakangiti, ngiting pagkalugod at tiwala.

Tumingin sa amin ang guro, tinitingnan ang aming pagkasabik at paghihintay.

Hinawakan ng guro ang dalawang papel at nakataas.

– Di ko alam kanino magsisimula?

Naguluhan ako sa nasabi!

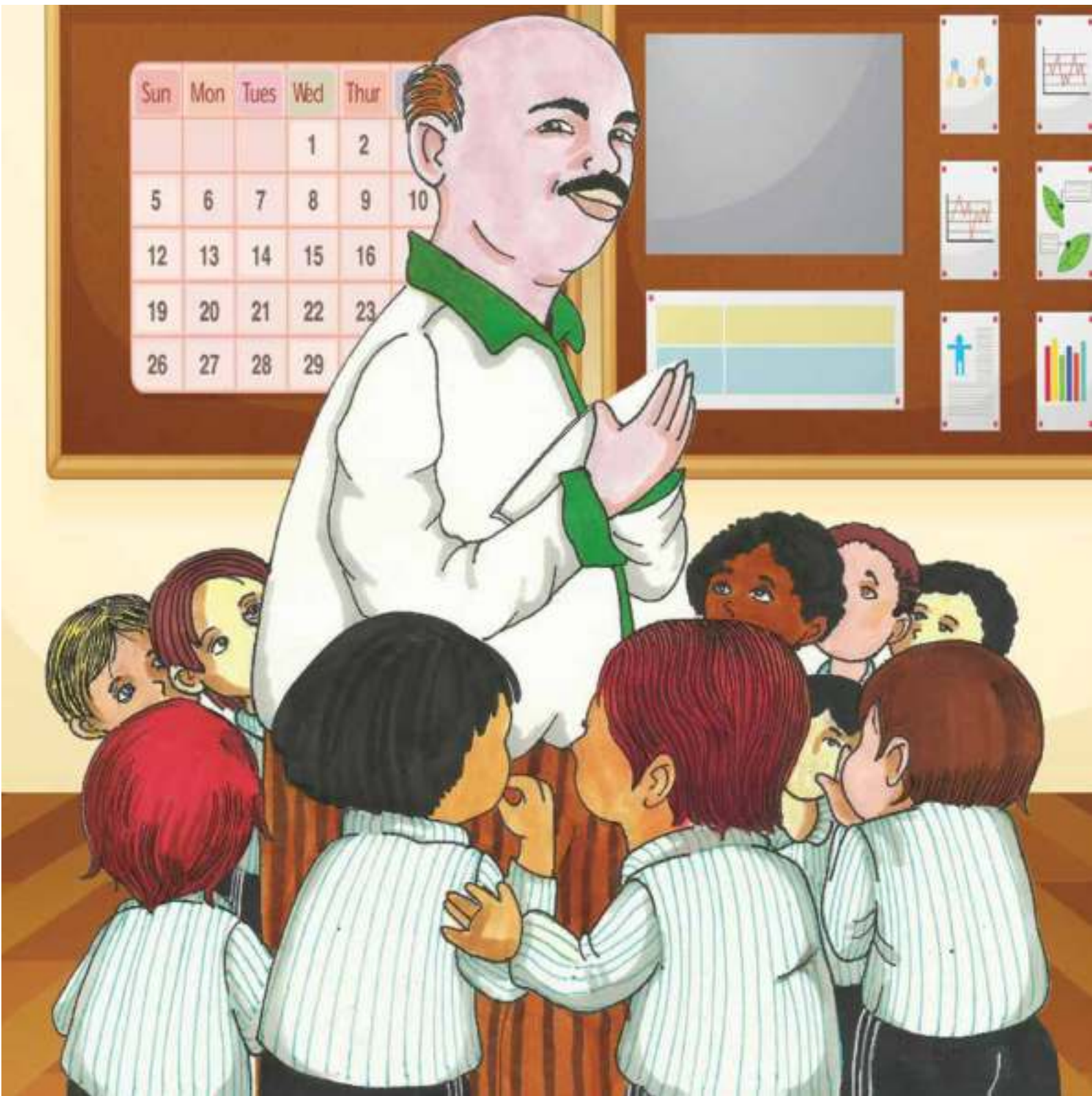
– Anong ibig sabihin ng iyon?

Kinausap ko si Ra’ed na mas naging tahimik kaysa sa akin.

Itinaas ng guro ang dalawang papel, kanyang itinawag ng may pagkasabik na ikinagulat namin:

– Ra’ed Ahmad, Rashid Ali, pareho silang una sa klase. Pareho ang inyong mga grado. Pagpalain kayo nawa.

Namangha ako sa pangyayari. Tumungo ako sa aking kaibigan at akin siyang masayang niyakap. Tumulo ang kanyang luha habang

nakayakap, masaya at nagpapasalamat. Aming kinamayan ang aming mga kaklase at aming guro na masaya't nagmamalaking nagdisiplina sa amin.

– Salamat Rashid. Isa kang biyayang kaibigan at kapatid. Ipinagmamalaki kita.

Ang kanyang salita ay tunay na mula sa kanyang puso. Naramdaman naming pareho ang tamis ng tagumpay, pangunguna at ganda ng tunay na pagkaka-ibigan.

Wakas

May-akda ng kwento

Fatima Ibrahim Muhammad Al Amri

Isinalin ni

Cairoden Datu Solaiman Lao, Ph. D

Mga guhit ni

Ahmad Husain & Noon Abdullah

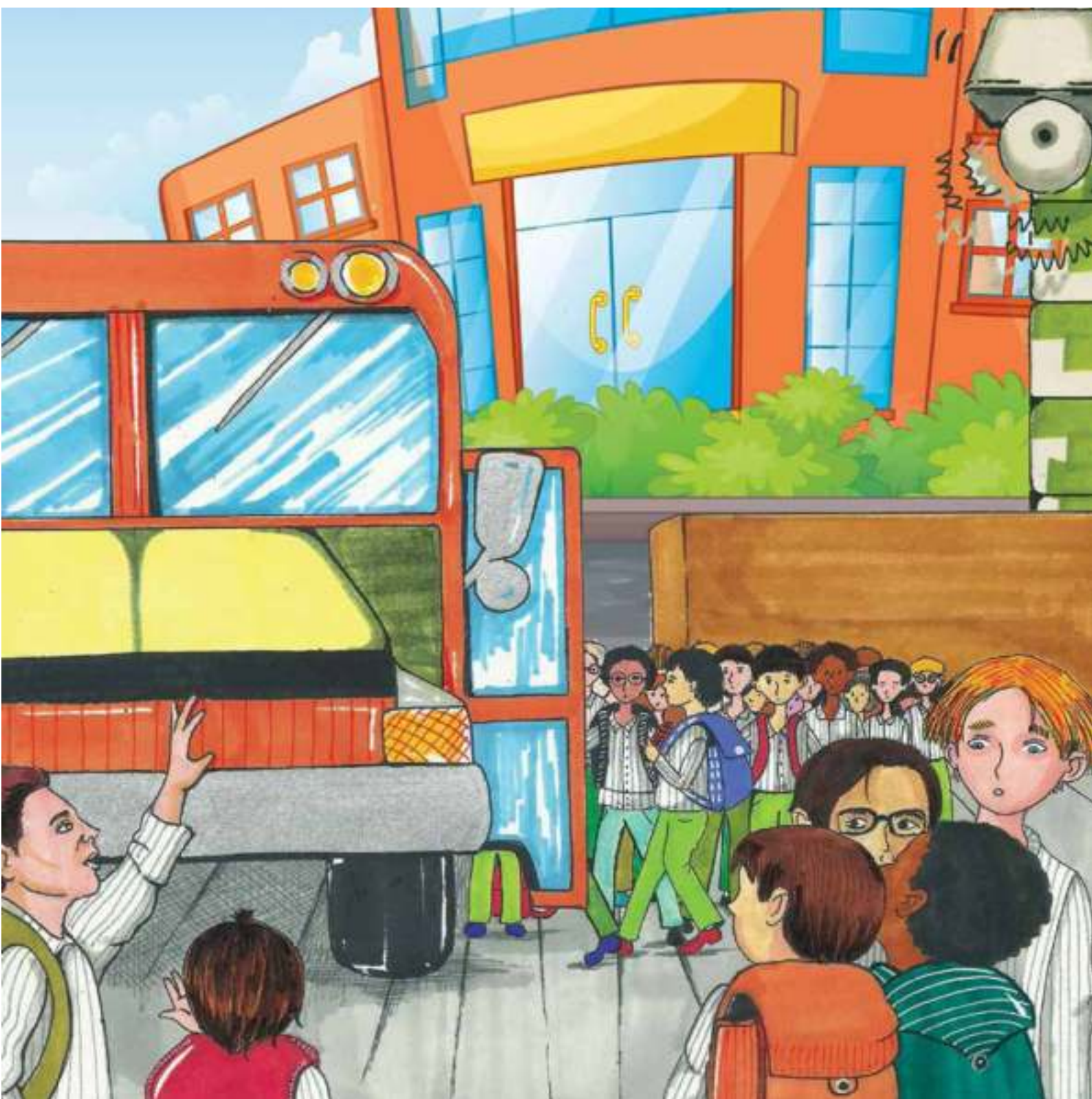
ANG SIKRETO NG LUKBOT

Tumunog

ang bell na nagpapahayag ng pagtatapos ng isang mahabang araw ng pag-aaral. Ang mga mag-aaral ay pinalabas na tila mga takot na ibon na humahabol sa sasakyang pabalik sa kanilang mga tahanan. Maliban kay Salim, payat at maitim na bata. Siya ay labindalawang taong gulang, may saktong pangangatawan. Ang kanyang mata ay matalas, makinang, at itim. Naglakad siya pabalik.

Siya ay para bang wala sa sarili, mabagal na naglalakad, at nag-iisip. Hanggang sa hindi niya binati ang tindero at kanilang kapit-bahay na si Ginoong Said, gaya ng karaniwan niyang ginagawa.

Siya ay patuloy na naglalakad sa kalsada na kung saan ang bawat tabing puno ng palmera

ay tabi-tabi at ang iba ay kalat-kalat. Hanggang sa siya ay nakabalik ng bahay. Simpleng bahay na may isang palapag, may malawak na bakuran na natatakpan ng makulay na tiles, at may parihabang mga pader. Maganda sana ang mga bintana kundi lang sa mga turnilyo na nakakabit para pagsampayan. Bukod dito, may poste pa na may nakasabit na parol na malapit ng mahulog.

Pagpasok niya ng bahay, kahit pagbati sa kanyang mga magulang ay kanyang nakalimutan. Dumiretso siya sa kanyang kwarto at nagpalit ng damit. Pagkatapos ay tinawag siya ng kanyang nanay para sa tanghalian.

Siya ay walang-buhay na sumagot ng paulit-ulit, “parating na po!”. Si Salim ay umupo at kumain ng tahimik, walang maririnig sa kanya

kundi ang tunog ng kutsara't tinidor. Hangang sa nagtanong ang kanyang nanay, "ok ka lang anak?" Bakit parang wala ka sa sarili mo?

Malungkot siyang sumagot, wala, wala inay.. ok lang po ako. Ganun pa man patuloy siyang nag-isip ng malalim.

Paglubog ng araw, lumilipad pa rin ang isipan ni Salim para sumagot sa kanyang mga magulang na gustong alamin kung anong nangyari sa kanya. Ganun pa man, naisipan ni Salim na bumisita na lamang sa kanyang lolo na si Ginoong Muhammad. Siya ay nakaupo sa puting upuan na yari sa kahoy, suot ay makapal na salamin habang nagbabasa. Naramdaman niya ang yapak ni Salim at kanya itong malugod na binati. Sumagot si Salim at kanyang tinanong, "nakaka-istorbo po ba'ko"?

Nakangiting sumagot ang kanyang lolo; “hindi naman anak, masaya akong makita ka.. pero bakit malungkot ka? Mukha kang balisa!”

Nag-aatubiling sumagot si Salim at umiiling, “sinabihan po ako ng guro ko na umupo katabi ang isang estudyante”.

“Anong problema doon?” tanong ng lolo.

Hindi po ako natutuwa sa batang yaon. Wala ngang lumalapit sa kanya dahil hindi sya muslim. Ayaw ko pong tumabi sa kanya.

May ginawa ba siyang masama sa’yo?

“Wala naman po, nakikisama naman siya sa’kin at sa ibang estudyante”.

May nasabi ba siyang masama?

Wala po siyang nasabing masama, sa halip ay bumati siya sa'kin at nagpakilala.

Bakit ayaw mo sa kanya Salim? Tanong ng lolo.

“Iba po kasi ang kanyang relihiyon... hindi siya Muslim.. sumasamba siya sa ibang Panginoon (Allah).

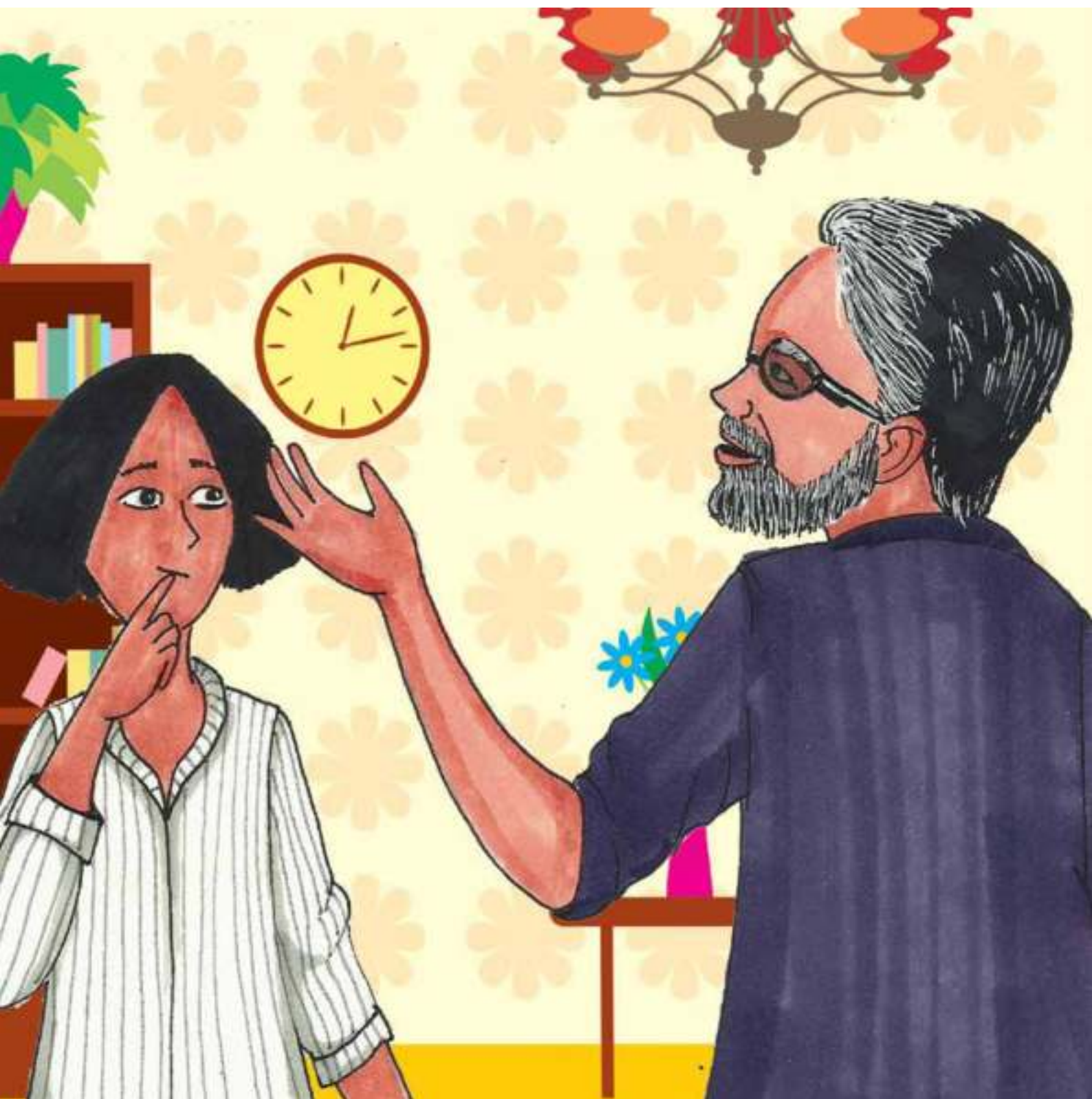
Anong tingin sa kanya ng ibang estudyante?

“Lahat po sila ay hindi lumalapit sa kanya. Mag-isa niya lang kapag break, walang kasama o kaibigan”.

Ano pa ang ibang dahilan bakit ayaw mo sa kanya maliban sa hindi niya pagiging Muslim?

Matagal na nag-isip si Salim habang sinasabi mmmm... “wala na pong iba”, kanyang sagot.

Bumuntong-hininga ang kanyang lolo habang umiiling at kanyang sinabi ng maayos, “paano kung sabihin ko sa’yo ang solusyon sa problema Salim”?

Masiglang sumagot si Salim, “talaga lolo? Ano po iyon”?

Ang matanda ay dahan-dahang bumulong kay Salim, “Ganun paman, may tatlong kundisyon Salim” habang sumesenyas ng tatlo gamit ang kanyang mga daliri, at kanyang sinabi:

“Kung maisasakatuparan mo ito, wala pang isang lingo ay malulutas na ang problema mo”.

Positibong tumango si Salim, “payag po ako... payag ako sa lahat ng inyong kundisyon lolo”.

Inilagay ng lolo ang kanyang baba sa kanyang kamay habang sinasabi, “bumalik ka bukas sa parehong oras”.

Habang pabalik ng tahanan, naalala ni Salim ang maliwanag na mukha ng kanyang lolo, puting balbas, at ang kagalang-galang na katayuan nito. Ang aliwalas ng kanyang mga mata sa kabila ng makapal na salamin na kung saan makikita mo ang kanyang habag at sigla na nagliliwanag.

Sa sobrang pagkasabik, pagtataka, at maraming pag-iisip, dumiretso agad si Salim sa kanyang lolo sa sumunod na araw.

Nang makita ang pagiging masiyasat ng kanyang apo, tumatawang sinabi ng kanyang lolo, “hindi kailangang magmadali anak”.

Pagkatapos ng pagiging kalmado sandali, tinanong ng kanyang lolo; “gusto mo parin bang ipagpatuloy ang hindi mo pagtabi sa iyong kaklase Salim”?

Sumagot agad si Salim, “Opo... Opo. Ayaw ko pong tumabi sa kanya, kahit isang araw lang”.

Ang lolo ay naglabas ng tila mabigat, yari sa tela, at maliit na lalagyan, isang “lukbot” kumbaga. Kanyang nilapitan si Salim, “Anak! may sikreto sa lukbot na ito... kung gusto mong lutasin ang iyong problema; kunin mo ito”.

Hindi naintindihan ni Salim ang ibig iparating ng kanyang lolo, kanyang wika, “lukbot! Bakit ko po ito kukunin? Paano po ako nito matutulungan na makaiwas sa batang yaon?

“Sa lukbot na ito, isang sikreto na lulutas sa iyong problema”, wika ng lolo.

Napakamisteryoso ng sinabi ng matanda para kay Salim. Ganun pa man, walang tutol na kanyang sinabi habang kinukuha ang lukbot, “sige po lolo, kung ito’y lulutas ng aking problema”. Hinigpitan ng matanda kanyang hawak at kanyang sinabi, “pero teka! Sa tatlong kundisyon”.

Ah! Ang mga kundisyon, alin po ang mga ito? Tanong ni Salim.

“Una, kailangan mong dalhin ang lukbot na ito sa loob ng dalawang linggo para makuha mo ang iyong gusto”.

“Dalawang linggo! Matagal po yaon. Papaano ko po matatagalan ang batang yaon sa loob ng dalawang linggo?”

“Walang ibang paraan Salim!” sagot ng matanda.

Nagtanong si Salim, “ano naman po ang pangalawang kundisyon?”

“Pangalawa at ang pinaka-importante, hindi mo pwedeng buksan ang lukbot anu man ang mangyari! Ipangako mo sa akin!” ang sabi ng matanda.

Ito’y naunawaan ni Salim at sumagot, “ipinapangako ko po”.

Habang hinihimas ang balbas, ika ng matanda, “ang huli, lagi mo dapat dala ang lukbot na ito.. sa bahay, kalsada, eskwela, kahit habang naglalaro, ilagay mo ito sa iyong bulsa; huwag na huwag mo itong iiwan, kahit saglit!”

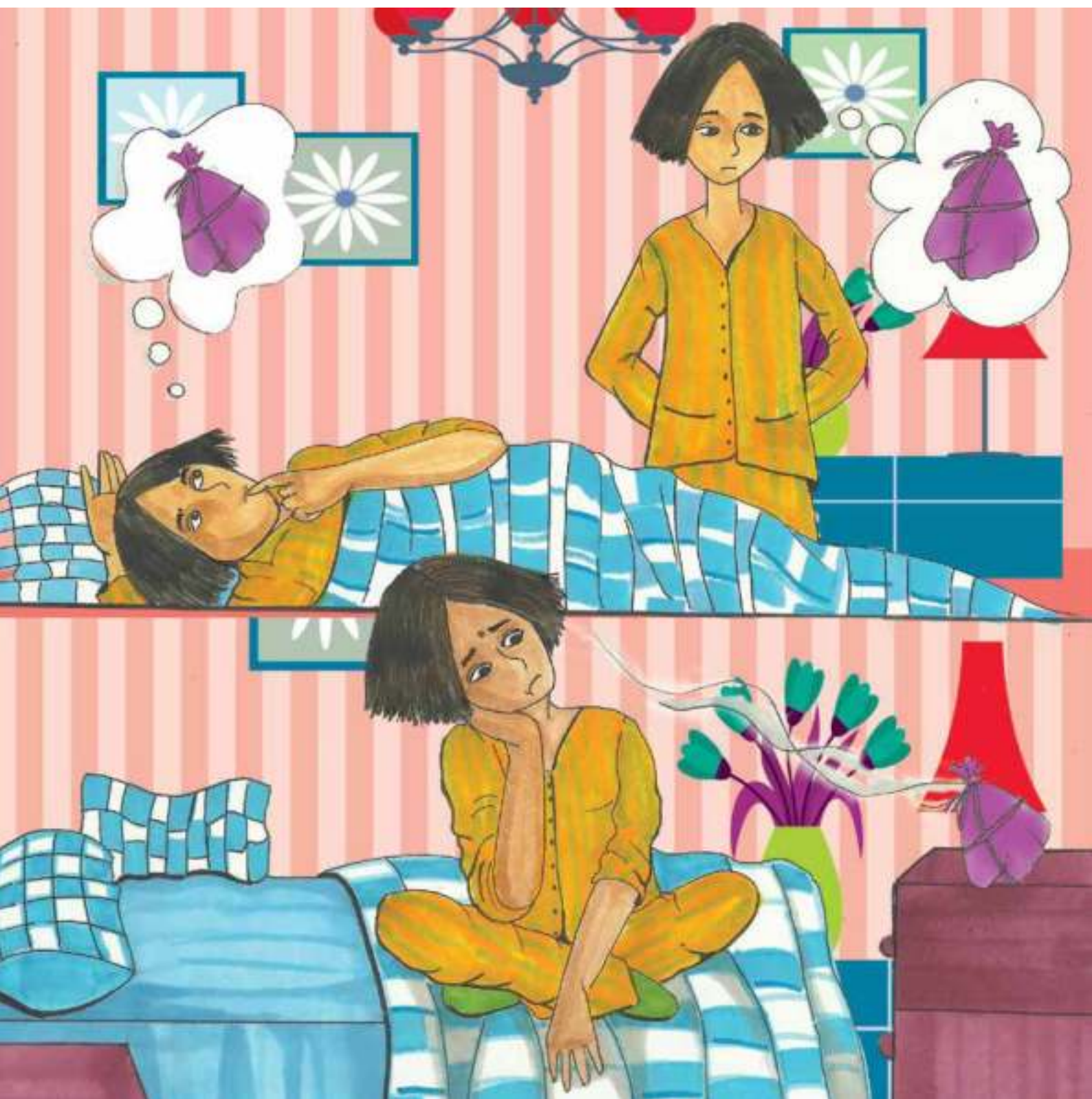
“Opo, lolo, pero may mahika po ba ang lukbot na ito? Ang ibig kong sabihin, may jini ba sa loob nito? Tulad ng nasa Sinbad na kwento”.

Tumawa ang matanda, abot tenga ang ngiti at namumula. Kanyang sagot, “wala anak”.

Bumalik si Salim sa bahay habang dala ang lukbot na tila mas malaki pa sa kanyang kamay habang iniisip kung ano ang sikreto ng lukbot na ito, na kung saan magbibigay solusyon para makaiwas sa batang ayaw niya.

Isang araw, nasasabik si Salim sa lukbot, lagi niyang dala ito saan man siya pupunta habang isinasa-alang-alang ang mga kundisyon ng kanyang lolo. Kahit mabigat ito, inilalagay niya pa rin ito sa kanyang bulsa hangang sa bumukol ito, pero iniisip niya na malulutas nito

ang kanyang problema. Normal na nagdaan ang pangalawa at pangatlong araw. Pero sa pang-apat na araw, napansin niya ang masamang amoy na di niya malaman saan nanggagaling. Pagkabalik sa tahanan, naligo siya ng maraming beses pero nanatili pa rin ang amoy! Napansin niya na nagmumula ito sa lukbot!

Ginusto niyang buksan pero naalala niya ang sabi ng kanyang lolo. Mabagal na lumipas ang unang linggo at hindi niya matiis ang amoy na kung saan hindi niya mapagtuunan ng pansin ang kanyang klase. Bukod dito, hindi siya makatulog sa gabi, makapag-isip, at makapaglaro. Labis niyang iniisip ang lukbot na dala. Si Salim ay patuloy na nahihiya dahil dala nitong masamang amoy na patuloy na

bumabaho ng bumabaho habang tumatagal. Bago matapos ang nakapagtataakang dalawang linggo, bumalik na agad si Salim sa kanyang lolo, dahil hindi niya na matagalan ang lukbot na dala. Lalo na't hindi siya nakakatulog ng maraming gabi dahil dito, lagi siyang napapaisip, namomroblema, at umiiwas sa ibang tao. Siya'y nagreklamo sa kanyang lolo sa sagabal na dulot ng lukbot, na kung saan kanyang sinabi na di na niya makayanan ito.

Salungat sa kanyang kagustuhan, ika ng kanyang lolo, “kahit hindi kayanin ng iyong kamay, kayanin dapat ito ng iyong puso”.

“papaano po? Nagtataakang tinanong ni Salim.

Sumagot ang kanyang lolo ng may kasamang mabuting pamamaraan at karunungan, “ito

ang pagkamuhi sa puso mo sa batang yaon na may ibang pananampalataya.. na naging dahilan kaya di ka makatulog, makapaglaro, makakilos, at makapag-isip.

Dahil dito, hindi mo na nahaharap ang mga kaibigan mo. Para itong masamang amoy ng pagkamuhi, Kung hindi mo kakayanin na dalhin ang lukbot na ito sa loob ng dalawang linggo, papaano mo ito dadalhin sa puso mo sa panghabang panahon?

Ang “pagpapaubaya” at pagpapaumanhin ang lunas sa iyong puso at solusyon sa iyong mga problema’.

Wakas

ZAYED HOUSE FOR ISLAMIC CULTURE
Al-Ain, UAE

INILATHALA NG
ZAYED HOUSE FOR ISLAMIC CULTURE
P.O. BOX 16090, AL-AIN, UAE
WWW.ZHIC.AE | INFO@ZHIC.AE

ISBN 978-9948-23-673-3

Ang lahat ng karapatan ay nakalaan. Maliban sa pinahihintulutang paggamit ng ilang mga pahina o mas kaunti pa para sa di-pinagkakakitaang layuning pang-edukasyon, pagsusuri o pananaliksik, walang anumang bahagi ng lathalaing ito ang maaaring kopyahin, panatilihin sa retrieval system, o ipadala sa anumang anyo nito o sa pamamagitan ng anumang paraang elektroniko, mekanikal, pagkopya ng larawan, pag-record o iba pa, ng walang paunang pahintulot mula sa nagmamay-ari ng karapatang maglathala.

Ang ZHIC ay walang pananagutan sa pag-iral o kawastuhan ng mga URL na nabanggit sa lathalaing ito, at hindi rin gumagarantiya sa kawastuhan o pagiging angkop ng anumang nilalaman ng mga nabanggit na mga websites.

Inilimbag sa UAE

دار زايد للثقافة الإسلامية
Zayed House For Islamic Culture

zhic.uae

@zhic_uae

zhic_uae

zhic

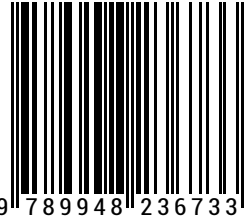
800 555

اتصل على
JUST CALL

P.O Box: 16090, Al Ain, U.A.E
www.zhic.ae | contact@abudhabi.ae

ISBN 978-9948-23-673-3

9 789948 236733